

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

Lysander

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

egenus & expers eorum que appetebat, decederet immaturè. Enimuerò Plato vicinus iam morti, fortem & fortunam suam extollit, quòd primùm homo, deinde Græcus non barbarus, neque rationis expers belua esset natus: ad hæc quòd in Socratis ætatem ortus suus incidisset. Et ædopol Tarsensem referunt Antipatrum, item sub vite exitum ea quæ prosperè ei obtigissent voluentem, ne secundam quidem navigationem Athenas obliuioni dedisse, quasi propitiæ fortunæ donum quodlibet magna excipientem gratia, atq; vsque in finem memoria conseruantem, qua thesaurum habet homo nullum firmiorem. Obliuiosis verò & stolidis delata diuturnitate effluunt: quamobrè quum pleni rimarum nihil retineant, bonorum semper inanes & affluentes spe, respiciunt, præsentibus neglectis, consequentia. Et quanuis altera impedire fortuna, altera extorquere nequeat, hac tamen ciecta eius beneficentia vt aliena, illa somniant incerta. quod iure his accidit. Prius enim quàm literis & doctrina sedem ac fundamentum iaciant bonis externis, colligentes & accumulantes ea non valent immensam animi sitim explorare. Marius ergo septimodecimo septimi consulatus die expirauit. Ac magna in præsens lætitia & spes tanquam graui dominatu liberatam urbem tenuit. Cæterum intra paucos dies senem dominum senserunt se commutauisse iuvene & vigente. ita atrocem filius eius se Marius & acerbum optimatibus principibusq; necandis præbuit. Qui quum audax atque ad pericula adeunda haberetur intrepidus, Martii filius dictus fuit primùm: mox factis ipsis perspectus, contra Veneris appellatus filius. Demum Prænestæ à Sylla obsessus, vehementerq; vitæ retinendæ nequicquam anxius, vbi euolare nequiuit, dum capitur oppidum, sibi ipse consciuit necem.

A ὡς εὐδαιμόνιος καὶ ἀπληθὺς ὢν ἐπόθη παροπαθήσκων. Πλάτων μὲν οὖν, ἡδὴ πρὸς τὴν τελευτὴν γηρόμορος, ὑμνεῖ τ' αὐτὸν δαίμονα καὶ τὴν τύχην, ὅτι πρῶτον μὲν αἰθροσπος, εἶτα Ἑλλήν, οὐ βροχέορος, ὁδὸν ἄλλοθεν τῆ φύσει θηρίον γηρόμορος. πρὸς δὲ τῆς τοῦ Σωκράτους χροῖας ἀπλήθεισιν ἢ γῆρας αὐτῶν. καὶ τὴν Δία τὴν Τροίαν λέγουσιν Ἀντίπατρον, ὡσαύτως ὑπὸ τῆς τελευτῆς ἀναλογίζομενον ὢν τύχοι μακαρίων, μηδὲ τ' εἰς Ἀθῆνας οἰκίστην ἐπιπλοίας ἐπιλαθεῖσθαι, καὶ τὰς φιλοχρησίου τ' τύχης ἀπάσθην δόσιν εἰς μετὰ τὴν χάριν πηγήμορον, καὶ σωζομένη τῆ μνήμῃ δὲ τῶν τέλει, ἧς ὁδὸν ἔστιν αἰθροσποταμίου εἶον ἀγαθῶν βεβαϊότερον. τοῖς δ' ἀμνήμονας καὶ ἀλοήτοις, ὡς ἐκ κρείττα γηρόμορος μὲν τ' χροῖας δὲ μὴ τὴν ἐξήντες, μηδὲ δὲ τῆς τῆς ἀει κενὸν μὲν ἀγαθῶν, πλήρεις δ' ἐλπίδων, πρὸς τὸ μέλλον ἀποβλέποισι, ὁ παρὸν παροπαθῶν. καί τοις δ' μὲν αὐτῆς τύχης κωλύσασθαι διώσασθαι, ὁ δὲ αἰαφαίρετον ἔστιν. ἀλλ' ὁμοίως τὸ τ' τύχης, ὡς ἀλλότριον, ἐκβάλλοντες, ἐκείνο δ' ἀδύνατον οἰεῖσθαι, εἰκότα πάροντες. ἄρτι γὰρ ἐκ λόγου καὶ παιδείας ἔδρασαν ὑποβαλέσθαι καὶ κρηπίδα τοῖς ἔξωθεν ἀγαθῶν, στυφάροντες αὐτὰ καὶ συμφορῶντες, ἐμπλήσασθαι τὴν ψυχῆς ἐδύσασθαι τὸ ἀκέρειον. ἀποδύσκει δὲ οὖν Μάριος ἡμέρας ἐπὶ τὰς δεκά τ' ἐβδόμης ὑποαθείας ἐπιλαθεῶν. καὶ μέγα ἔχε τὸ δαυτικῶν τ' Ῥώμην χροῖας καὶ θέρους, ὡς χαλεπῆς τυρανίδος ἀπηνανδρῶν ὀλίγας δ' ἡμέρας ἡσθητο νέον ἀπηνανδρῶν καὶ ἀκμάζοντα αὐτῆ παροπαθῶν δεσποτῶν. ποσαίτιον ὁ ὅς αὐτῶν Μάριος ὠμότης καὶ πικρῶν ἐπεδείξατο, τὸς αἰεὶ καὶ δοκιματίας ἀγαθῶν. δόξας δ' καὶ πλεμῆτης καὶ φιλοκίνδυνος εἶναι πρὸς τὸς πολεμίους, ἐν ἀρχῇ παῖς Ἀρεὸς ὠνομάζετο, ταχὺ δ' τοῖς ἔργοις ἐλεγχόμενος, αὐτῆς Ἀφροδίτης υἱὸς ἐκαλεῖτο. τέλος δ' καπακλειθεὶς εἰς Περσῶν ὑπὸ Σύλλα, καὶ πολλὰ φιλοψυχῆσας μάτην, ὡς ἴω

B εἶον ἀγαθῶν βεβαϊότερον. τοῖς δ' ἀμνήμονας καὶ ἀλοήτοις, ὡς ἐκ κρείττα γηρόμορος μὲν τ' χροῖας δὲ μὴ τὴν ἐξήντες, μηδὲ δὲ τῆς τῆς ἀει κενὸν μὲν ἀγαθῶν, πλήρεις δ' ἐλπίδων, πρὸς τὸ μέλλον ἀποβλέποισι, ὁ παρὸν παροπαθῶν. καί τοις δ' μὲν αὐτῆς τύχης κωλύσασθαι διώσασθαι, ὁ δὲ αἰαφαίρετον ἔστιν. ἀλλ' ὁμοίως τὸ τ' τύχης, ὡς ἀλλότριον, ἐκβάλλοντες, ἐκείνο δ' ἀδύνατον οἰεῖσθαι, εἰκότα πάροντες. ἄρτι γὰρ ἐκ λόγου καὶ παιδείας ἔδρασαν ὑποβαλέσθαι καὶ κρηπίδα τοῖς ἔξωθεν ἀγαθῶν, στυφάροντες αὐτὰ καὶ συμφορῶντες, ἐμπλήσασθαι τὴν ψυχῆς ἐδύσασθαι τὸ ἀκέρειον. ἀποδύσκει δὲ οὖν Μάριος ἡμέρας ἐπὶ τὰς δεκά τ' ἐβδόμης ὑποαθείας ἐπιλαθεῶν. καὶ μέγα ἔχε τὸ δαυτικῶν τ' Ῥώμην χροῖας καὶ θέρους, ὡς χαλεπῆς τυρανίδος ἀπηνανδρῶν ὀλίγας δ' ἡμέρας ἡσθητο νέον ἀπηνανδρῶν καὶ ἀκμάζοντα αὐτῆ παροπαθῶν δεσποτῶν. ποσαίτιον ὁ ὅς αὐτῶν Μάριος ὠμότης καὶ πικρῶν ἐπεδείξατο, τὸς αἰεὶ καὶ δοκιματίας ἀγαθῶν. δόξας δ' καὶ πλεμῆτης καὶ φιλοκίνδυνος εἶναι πρὸς τὸς πολεμίους, ἐν ἀρχῇ παῖς Ἀρεὸς ὠνομάζετο, ταχὺ δ' τοῖς ἔργοις ἐλεγχόμενος, αὐτῆς Ἀφροδίτης υἱὸς ἐκαλεῖτο. τέλος δ' καπακλειθεὶς εἰς Περσῶν ὑπὸ Σύλλα, καὶ πολλὰ φιλοψυχῆσας μάτην, ὡς ἴω

C ἐπὶ τὰς δεκά τ' ἐβδόμης ὑποαθείας ἐπιλαθεῶν. καὶ μέγα ἔχε τὸ δαυτικῶν τ' Ῥώμην χροῖας καὶ θέρους, ὡς χαλεπῆς τυρανίδος ἀπηνανδρῶν ὀλίγας δ' ἡμέρας ἡσθητο νέον ἀπηνανδρῶν καὶ ἀκμάζοντα αὐτῆ παροπαθῶν δεσποτῶν. ποσαίτιον ὁ ὅς αὐτῶν Μάριος ὠμότης καὶ πικρῶν ἐπεδείξατο, τὸς αἰεὶ καὶ δοκιματίας ἀγαθῶν. δόξας δ' καὶ πλεμῆτης καὶ φιλοκίνδυνος εἶναι πρὸς τὸς πολεμίους, ἐν ἀρχῇ παῖς Ἀρεὸς ὠνομάζετο, ταχὺ δ' τοῖς ἔργοις ἐλεγχόμενος, αὐτῆς Ἀφροδίτης υἱὸς ἐκαλεῖτο. τέλος δ' καπακλειθεὶς εἰς Περσῶν ὑπὸ Σύλλα, καὶ πολλὰ φιλοψυχῆσας μάτην, ὡς ἴω

D ἀφύκτα τ' πόλεως ἀλισχευμένης, αὐτὸς αὐτὸν ἀπέκτεινεν.

P L V T A R C H I
vitæ comparatæ
L Y S A N D R I
&
S Y L L A E.
L Y S A N D E R.

A CANTHIORVM Delphis thesaurus hanc habet inscriptionem, BRASIDAS ET ACANTHII DE ATHENIENSIBVS. Quod in causa est, vt statuam marmoreâ, quæ intra templum est ad valuas posita Brasidæ esse pleriq; arbitrentur. Verùm ea est Lysandri, imaginè eius egregiè exprimens veteri more comati, barba promissa insigni. Neque enim (vt nonnulli volunt) tonsis secundum magnam conflictum Argiuis, qui victi erant, Spartiæ ex aduerso comam victoria elati summisere. Nec quum Bacchiadæ, qui Lacedæmonè ex Corintho profugerunt, sordidam & fœdâ speciè tonsis capillis præferrent, comam cæperunt Lacedæmonii in honore habere.

Π Λ Ο Υ Τ Α Ρ Χ Ο Υ
Βίοι παράλληλοι
Λ Υ Σ Α Ν Δ Ρ Ο Υ
καὶ
Σ Υ Λ Λ Α.
Λ Υ Σ Α Ν Δ Ρ Ο Σ.

A ΚΑΝΘΙΩΝ ἡσαυρὸς ἐν Δελφοῖς ἐπιγραφεῖ ἔχει τοιαύτην, ΒΡΑΣΙΔΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΝΘΙΟΙ ΑΠ' ΑΘΗΝΑΙΩΝ. ἔξω καὶ πολλοὶ τ' ἐν τῶν ἐσώτων τῶ οἴκῳ τῶν τῆς ἡμέρας λίθινον ἀνδριάντα, Βρασιδῆ νομίζουσιν εἶναι. Λυσαῖδρος δ' ἔστιν, εἰκονικὸς, ὁ μάλιστα κρημνιστὸς ἐπὶ τῶν παλαίων, καὶ πάγονα κρημνιστὸς ἡμῶν. ἔξω (ὡς ἐννοί φασιν) Ἀργείων μὲν τ' μετὰ τὴν ἡμέραν, ὅτι πένη κρημνιστῶν, οἱ Σπαρτιάται πρὸς τὸ ἀπὸ παλῶν αὐτῶν τῶν κρημνιστῶν, ἀγαλλόμενοι τοῖς πεπρωμένοις, αἰσθάνονται Βακχιαδῶν τ' ἐκ Κορίνθου φύγοντων εἰς Λακεδαιμόνα, ταπεινῶν καὶ ἀμόρφων, ἀπὸ τῶν κρημνιστῶν τῶν κεφαλῶν, φαίνονται, εἰς ζῆλον αὐτοῖ τοῦ κομῆν ἡλθόν.

ὁ ἀκριβέστερος αὐτῶν
I. Palmer.

ἄλλὰ καὶ τὸ Λυκέργειον ὅτι καὶ Φασιν εἶπεῖν αὐτὸν ὡς ἢ καὶ
 μη τοῖς μὲν καλοῖς, ἀπορεπετέροις ὁρᾶσθαι ποιεῖ, τοῖς δ' ἀ-
 γροῖς, φοβερωτέροις. λέγεται δ' ὁ Λυσάνδρου πατὴρ Ἀε-
 σκλειδῆς, οἰκίας μὲν οὐ γνέσθαι βασιλικῆς, ἀλλ' ὡς δὲ γνέσθαι
 εἶ) τὸ τ' Ἡρακλειδῶν. ἐβάρη δὲ ὁ Λύσανδρος ἐν πείνᾳ, καὶ
 παρέσθαι αὐτὸν ὄψακτον, ὡς εἴ τις ἄλλος, πρὸς τὸς ἐπιστάτας,
 καὶ ἀνδρώδῃ καὶ κρείττονα πάσης ἡδονῆς, πλὴν εἰ τινα ἕμψ-
 μύοις καὶ κατωρτοῖσιν ἀκαλαῖς πρᾶξεις ὀπιφέροισι. ταῦτης
 δὲ οὐκ ἀγρόν ὅτιν ἠπᾶσθαι τὸς νέους ἐν Σπάρτῃ βούλονται γὰρ
 ὄψακτον δὲ πρὸς τὴν πᾶσιν πρὸς παῖδας αὐτῶν πρὸς δόξαν,
 ἀγροῦ μὲν τε τοῖς ψόχοις, καὶ μεγαλυμοῦν ἕκαστον τῶν
 ἐπαίνων. ὁ δὲ ἀπαθὴς καὶ ἀκίνητος ἐν τῶν τοῖς, ὡς ἀφιλότιμος,
 πρὸς δ' ἑστῆ καὶ πρὸς, καὶ ἀφρονεῖται. ὁ μὲν δ' αὖ φιλοτι-
 μοῦ αὐτῶ καὶ φιλοεικῆν ἐκ τ' Ἀλακωνικῆς παρέρμενε πα-
 δείας ἐβγρόμυρον, καὶ ὁσθὲν π μέγα χρῆτ' φύσιν ἐν πύτοις
 αἰπᾶσθαι. περὶ ἀδελφῶν δὲ τ' διωατῶν μάλλον ἢ καὶ Σπαρ-
 τιάτιον φύσει δοκεῖ γνέσθαι, καὶ βάρος ἔξοσιᾶς δ' ἄχρῆσαν
 ἐνεγκεῖν ὄγκος ὁ πολιτικῆς δεινότητος οὐ μικρὸν ἐνοι ποι-
 οῦνται μέγας. Ἀριστοτέλης δὲ τὰς μεγάλας φύσεις ἀποφά-
 νων μεγαλοχολίας, ὡς τ' Σωκράτους καὶ Πλάτωνος καὶ Ἡρα-
 κλείου, ἰσορεῖ καὶ Λύσανδρον οὐκ ὄψακτον, ἀλλὰ πρὸς ὅτι
 ὄψα, τῇ μεγαχολία πρὸς πεισίν. ἴδιον δὲ αὐτῶ μάλισα, ὁ
 καλῶς πείνῃ φέροντα, καὶ μηδαμῶς κρητηθεῖτα μηδὲ δ' ἄ-
 φθάρῃ καὶ χρῆμασιν αὐτὸν, ἐμπλήσῃ τ' πατεῖδα πλούτου
 καὶ φιλοπλοῦσας, καὶ παῦσαι θαυμαζομένην ὅτι τὰ μὴ
 θαυμάζειν πλῆστον, εἰσάγνεται χρυσὸς καὶ ἀργυρίου πλῆθος
 μὲν τ' Ἀπικὸν πόλεμον, αὐτῶ δὲ, μηδεμίαν δραχμὴν
 ἀπολείποντον. Διονυσίῳ δὲ τὸ τυραννῆς πέμψας αὐτῶ τ'
 θυγατράσι πολυτελῆ χιτῶνια τῶν Σικελικῶν, οὐκ ἔλαβεν,
 εἰπὼν φοβεῖσθαι μὴ δ' ἄχρῆ ταῦτα μάλλον ἀγροῦ φαῖσιν.
 ἀλλ' ὀλίγον ὑπερον, πρὸς τ' αὐτὸν τυραννῆν ἐκ τ' αὐτῆς πόλεως
 ἀποσταλεῖς πρὸς ὁδοῦ, πρὸς πέμψαντος αὐτῶ δύο σολᾶς
 ἐκείνης, καὶ καλῶσας ἡ βέλεται τῶν ἐλόμυρον τῇ θυγα-
 τρὶ χρῆμασιν αὐτῶ, ἐκείνῳ ἔφη βέλιον ἀρήσασθαι. καὶ λα-
 βῶν ἀμφοτέρας, ἀπῆλθεν. ἐπεὶ δ' τὸ Πελοποννησιακὸν πο-
 λέμου μῆκος λαμβάνοντος, καὶ μὲν τὴν Σικελία τῶν Ἀ-
 θηναίων κακῶς πρᾶξιαι, αὐτίκα μὲν ὀπιδῶσιν ὄντων ἐκ-
 πεσεῖσθαι τῆς θαλάσσης, οὐ πολλῶ δὲ ὑπερον ἀπαρρῶσειν
 πρὸς τὰ πασιν, Ἀλκιβιάδης ἀπὸ τ' φυγῆς ὀπιπᾶς τοῖς πρᾶ-
 ξμασι, μάλλον μετὰ βολῶν ἐποίησε, καὶ κατέστησε τὸς ναυι-
 κῆς ἀγῶνας εἰς ἀπὸ πάλον αὐτῶν δεισαντες οὖν οἱ Λακε-
 δαμόνιοι πάλιν, καὶ γρόμυροι τ' πρὸς θυμῶν καὶ πρὸς τ'
 πόλεμον, ὡς ἡγεμόιος τε δεινοδὸ καὶ πρᾶσθαι ἔρρωμυρε-
 ρας δέομυρον, ἐκπέμποισιν ὅτι τὴν τῆς θαλάσσης ἡγεμονίαν
 Λύσανδρον. γρόμυρος δὲ ἐν Ἐφέσῳ, καὶ τ' πόλιν ὄψων ὄ-
 νοι μὲν αὐτῶ καὶ λακωνίζουσαν πρὸς θυμῶν πρᾶξιαι, πρᾶξιαι
 ὅτι τότε λυπηρῶς, καὶ κινδυνώσασθαι ἐκβαρβαρωθῆναι τοῖς
 Περσικῆς ἔθου, δ' ἄχρῆ ὀπιμῆσι, ἀπὸ δ' ἡ τ' Λυδίας πρᾶ-
 κηχμῶν, καὶ τῶν βασιλικῶν στρατηγῶν αὐτῶ τὰ πολλὰ
 ἀφ' ἑλκῶν στρατόπεδον βαλόμενος, καὶ τὰ πλοῖα πρὸς τὰ
 χότον ἔλκεσθαι κελύσας ἐκεί τὰ φορικῆ, καὶ ναυπηγῆσαι τε-
 ρων ἐκεί καὶ πρᾶσθαι ἀμύμος, τοῖς μὲν ἐμπόροις τοῖς λι-
 μῶν αὐτῶ ἀέλαβεν, ἐργασίας δὲ τὴν ἀγροῦ χημα-
 πομῶν δὲ τοῖς οἰκῆς καὶ τὰς τέχνας ἐπέπλησεν. ὡς τὸ πρᾶσθαι ἀπ' ἐκείνου τὸ πρᾶσθαι τ' πόλιν ἐν ἐλπίδι τὸ πρᾶσθαι αὐ-
 τῶν ὄντος ὄγκου καὶ μεγέθους, δ' ἄχρῆ Λύσανδρον γνέσθαι. πρᾶσθαι δὲ Κύρον εἰς Σαρδαῖς ἀφῆσθαι, τ' βασιλέως ἔον,

A Ceterum est hoc quoque ex institutis Lycurgi, quem dixisse aiunt, formosos comam speciosiores aspectu, & turpes reddere horridiores. Fama est Lyfandri patrem Aristoclitum, non ex regia stirpe, attamen ex gente fuisse Heraclidarum. Eductus Lyfander in paupertate est. Hic præbuit se præter ceteros institutorum obseruantem, fortem, & omnis domitorem voluptatis, nisi quam honores & successus tribuunt ex rebus præclare gestis: cuius si impotentes iuuenes sint, non est turpe Spartæ. Nam liberos suos mox à prima ætate duci cupiunt gloria, ut infamiis ingemiscant, & exultent laudibus. Quem non tangant ea neque commoueant, is despicitur ut degener ad virtutem & ignauus. Ita gloriæ cupiditas atque ambitio ei ex rudimentis informata Laconicis inhærescebant. Neque sit ideo eius reprehendendum ingenium. Verum naturæ eius hoc assignes licet, quod potentes, plus quam decebat Spartiatem, coleret: & supercilium præpollentium, quum ex usu esset, ferret facile. quod quidem in politicæ scientiæ nonnulli non exigua ponunt parte. Aristoteles, qui præcellentia ingenia dicit melancholica esse, ut Socratis, ut Platonis & Herculis, tradit Lyfandrum quoque non à principio, sed ætate grauiore melancholia correptum. Id verò præcipuum habuit & peculiare, quod sapienter quum paupertatem ferret, neque vsquam pecuniæ succubuerit ipse vel ab ea labefactatus fuerit, patriam diuitiis & diuitiarum impleuerit cupiditate, gloriâq; ei contemptarum diuitiarum ademerit, qui à bello Attico ingentem auri & argenti vim eò inuexit, neque sibi drachmam sumpsit vnam. Quum filiabus eius Dionysius tyrannus exquisitas tunicas misisset, non accepit eas, addens vereri se ne viderentur ex istis deformiores. At breui post legatus ad eundem tyrannum ex eadem missus ciuitate, oblati ab illo sibi stolis duabus, quum iuberet ille, vtra placuisset, eam ut acciperet & ad filiam suam deportaret, illam ait ipsam potius electuram, abstulitq; ambas. Quum bellum Peloponnesiacum traheretur, & post acceptam in Sicilia cladem expectatio esset, fore confestim ut Athenienses pellerentur mari, breuique post omninò conciderent: Alcibiades, ut ab exilio reuersus est, incumbens in has res, magnam fecit conuersionem, ac certaminibus naualib. reddidit Lacedæmoniis Athenienses pares. Lacedæmonii ergo de integro trepidantes, atq; excitati denuò animis ad bellum, quod duce opus esset acri, & apparatu firmiore, Lyfandrum classi præfecere. Hic Ephesum delatus, quum eam ciuitatem offendisset sui cupidam & enixè facientem cum Lacedæmoniis, afflictam autem & morib. Perficis ex Perfis commercii propè efferatam, utpote Lydiæ affinem, & præfectis regiis crebrò ibi agentibus: communiuit ibidem castra, naues onerarias imperauit illuc omnes decurrere, ac naualia ædificandarū triremiū extruxit. Ita portus eorū frequentauit mercatorib. negotiationibus forum, quæstu edes atq; officinas compleuit. Vnde ab illo tempore primùm vrbis hæc Lyfandri opera in specm venit huius, quam videmus, dignationis & magnificentiæ. Certior factus Cyrum regis filium applicuisse Sardeis,

illuc contendit ad eum conueniendum & criminandum Tissaphernem, cui, quum imperatum esset Lacedæmoniis opem ferre & mari exigere Athenienses, videbatur factus per Alcibiadem remissior pigrescere, ac, præbendo malignè stipendio, naualem manum perdere. Cupiebat autem deferri & malè audire Cyrus quoque Tissaphernem, improbum hominem & priuatim sibi infensum. Hinc igitur & ex reliquo vsu charus adolescenti Lysander, & potissimum obseruantia sua conciliatum eum excitauit ad bellum. Parantem discedere Cyrus conuiuio excipiens, rogauit ne repudiaret munera sua, sed quicquid cordi esset, posceret & aperiret, omnia profus impetraturum. Cui occurrens Lysander, Quando adeo te, Cyre, inquit, propensum demonstras in me, peto abs te atq; oro vt nautatum stipendio obolum addas vt pro ternis ferat quaternos. Cyrus illius animi celsitudine delectatus, donauit ei decem millia Daricorum. Ex quibus suppleto nautis obolo, magnificus breui exinaniuit classem hostium. Cōplures enim ad eos, vbi stipendium esset vberius, transibant: qui verò remanebant, segnes redditi sunt & seditiosi, ac negotia ducib. quotidie exhibuerunt. Atq; tū, quamuis ita spoliasset & pressisset hostes Lysander, prælium nauale tamen trepidabat committere, quòd Alcibiadem virum impigrum, & nauium numero superiorem, qui terra marique omnibus præliis euaserat inuictus, metueret. Verum vt ex Samo Alcibiades Phocæam transmisit, præposito classi gubernatore Antiocho: hic autem insultans in Lysandrū & insolescens, triremibus duabus in portum Ephesiorum inuectus est, stationemque classis cum risu & strepitu arroganter præuectus, incensus Lysander, deductis primū paucis triremibus insequutus eum est. Cui vbi venire suppetias Athenienses cernit, completuit alias. Postremò cōcurrerunt, ac prælium commiserunt. Victoriā reportauit Lysander, nauibusque quindecim captis excitauit trophæum. Ea de causa abrogauit Alcibiadi populus Atheniensis fremens imperium. Qui quum etiam à militibus contemneretur & malè audiret, nauigauit ex castris in Chersonesum. Hanc pugnam licet re non magnam, Alcibiadis causa nobilitauit fortuna. Lysander autem excitis ex oppidis Ephesum iis quos maximè præstare cæteris audacia & animo videbat, semina clanculum sparfit coitionum & nouationum, quæ postea sub eo extiterunt, incitans & accendens eos, vt sodalitia constituerent, arripiendisque rebus publ. suis adicerent animum, simulatque oppressi Athenienses essent, solutos ipsos fore populari imperio, & principatum in patriis suis habituros. Huius faciebat cuique fidem re ipsa prouehens hos qui ad amicitiam se iam ipsius contulerant, hospitesque ad magnas opes, & honores, & imperia: atque illorum causa efferendorum socium se fraudum & flagitiorum præbens. Itaque ad illum conferebant se omnes, illi inferuebant, illum desiderabant, sperantes illo victore nihil adeò esse arduum quod nō essent assequuturi. Quapropter Callicratidam neq; ab initio, quum Lysandri successor ad classem venisset, viderunt libenter, neq; postquā specimen viri dedit omnium optimi & iustissimi,

A δὲ ἐπιθὲν ἀγαθὸς ἄνθρωπος αὐτῷ, καὶ Τισσαφέρνης κατηρησίων, ὅς ἐστιν ἄλλοτε ἄνθρωπος Λακεδαιμονίοις βοηθεῖν, καὶ τὴν θαλάσσης ἐξελείψαι τὴν Ἀθηνῶν, ἐδόκει δὲ Ἀλκιβιάδην ὑφιέμενος, ἀπερθεύμενος ἐπὶ τὴν γλίχρως χρησίων, ὅτι ναυτικὸν φέρειν αὐτῷ δὲ καὶ Κύρου βασιλεύοντι τὴν Τισσαφέρνην ἐν αἰτίας ἐπὶ κακῶς ἀκούειν, πονηρὸν ὄντα, καὶ πρὸς αὐτὸν ἰδίᾳ ἀγαθὸν ἄνθρωπον. ἐκ τε δὲ τῶν καὶ τῶν ἄλλης σπουδαίης οὐδὲν ἄλλο ἢ οὐδὲν ἀγαπῆσαι, καὶ τῶν ἄλλων μάλιστα τὴν ὁμιλίαν ἐλὼν ὁ μείζων, ἐπερρώσε πρὸς τὸν πόλεμον. ἐπεὶ δὲ ἀπαλλάξαι τὸν βασιλέα αὐτὸν ἐστὼν ὁ Κύρος, ἡξίου μὴ διωθῆναι φερέσει, ὡς ὁσθένος ἀπλῶς ἀποτευξόμενον ἕπολαβὼν ὁ Λύσανδρος, Ἐπεὶ τίνω (εἶπεν) οὕτως ἐχθρὸς ὡς Κύρου πρὸς ἡμῶν, αἰτῶμαι σε καὶ πρὸς ἀλλοτρίων, πρὸς αὐτῶν τῶν ναυτῶν, ὅσοι δὲ ὅπως τὸν ὅλον αὐτὴν τριεὶς ἡμέρας ἀποσιν. ἡ δὲ οὐδὲν ὁ Κύρος ἐπὶ τῇ φιλοτιμίᾳ τῶν ἀνδρῶν, μείζων αὐτῶν δαρεῖται ἐδῶκεν ἐξ ὧν ἂν τιμωρήσασθαι ὅσοι τῶν ναυτῶν, καὶ λαμπρῶν ἄνθρωπος, ὁλίγω χρόνῳ τῶν ναυτῶν πολέμων, κενὰ ἐποίησεν. ἀπεφοίτων γὰρ οἱ πολλοὶ πρὸς τὴν πλεονεξίαν, οἱ δὲ ἄλλοι τῶν ἀπορροιστῶν καὶ σασιώδεις ἐγένοντο, καὶ κακῶς ἀκούειν ὅσημέραι τοῖς στρατηγῶσι. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς οὕτως ἀπεισάτας καὶ κακῶς τὴν πολεμίου ὁ Λύσανδρος ὠρρώδει ναυμαχεῖν, δραστήριον ὄντα τὸν Ἀλκιβιάδην, καὶ νεῶν πλήθει πλείοντα, καὶ μάχης καὶ τῆς γλῶσσης καὶ τῆς θαλάσσης εἰς ὅκεινον χρόνον πάσας ἀπὸ τῆς ἡγεμονίας ἀποδεδεικνύσας. ἐπεὶ δὲ ὁ μὴ Ἀλκιβιάδης εἰς Φωκαίαν ἐκ Σάμου διέπλευσεν, ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῶν κατὰ λιπῶν Ἀντιόχον τὸν κερνήτην. ὁ δὲ Ἀντιόχος, οἷον ἐφύσει τῶν Λυσάνδρου, καὶ δραστηρίου ἄνθρωπος, ἐπέπλευσε δυοῖς τριερεσιν εἰς τὴν λιμνὴν τῆς Ἐφείων, καὶ πρὸς τὴν ναυσταθμὸν γέλωτι καὶ πατήρῳ χρόνῳ ἄνθρωπος, σφοδρῶς ἀρνήσασθαι ἀγαπητῶν ὁ Λύσανδρος, καὶ ἀπεισάτας πρὸς τὸν ἄλλο τῶν τριερεσῶν ἐδῶκεν αὐτὸν, ἰδὼν δὲ αὐτὸν τὴν Ἀθηνῶν βοηθησάτας, ἀλλὰ ἐπλήρου, καὶ τέλος, ἐναυμάχου συμπεσόντες. οἷον δὲ ὁ Λύσανδρος, καὶ πεντεκαίδεκα τριερεῖς λαβὼν, ἐξήσθη Ἑσπαιον. ἐπὶ τούτῳ τὸν Ἀλκιβιάδην ὁ μὴ ἐν αἰεὶ δῆμος ὀργιστῆς ἀπερθεύοντι, ἕπολαβὼν τὸν Σάμου στρατιωτῶν ἀπὸ τῆς ἡγεμονίας καὶ κακῶς ἀκούων, ἀπέπλευσε εἰς Χερρόνησον ἐκ τῆς στρατοπέδου. αὐτῶν μὴ οὐδὲν πῶ μάχης, καὶ πρὸς ἐμὴν τῇ πρὸς αὐτὸν ἡγεμονίᾳ, ἡ τύχη δὲ Ἀλκιβιάδην ὀνομαστῶν ἐποίησεν. ὁ δὲ Λύσανδρος ἀπὸ τῶν πόλεων εἰς Ἐφέσον μετὰ πεμπόμοις οἷον ἐώρα μάλιστα ταῖς τε πόλεως καὶ τοῖς φερόμεσι ἕπολαβὼν τοῖς πολλοῖς ὄντας, δεχθῆναι ἕπολαβὼν τῶν ὑπερῶν ἐπὶ αὐτῶν ἡγεμονίων δεκαδραχμῶν καὶ νεωτεριστῶν πρὸς τῶν καὶ παρῶν ἐταίρων σιωπῶν ἀπαλλάξαι, καὶ πρὸς τῶν ναυτῶν τοῖς πρὸς αὐτῶν, ὡς, ἄμα τῶν κατὰ λιπῶν τὴν Ἀθηνῶν, τῶν τε δῆμον ἀπαλλάξαι ἄνθρωπος, καὶ διωσάσθαι ἐπὶ ταῖς πατρίσι. τούτων δὲ πῶ πῶς ἐκάστω δι' ἔργων ἀρνήσασθαι, τοῖς ἡδὲ γαργόσας φίλοις αὐτῶν καὶ ξένοις εἰς μεγάλα πρὸς αὐτῶν καὶ ἡμῶν καὶ στρατηγίας ἀνάγων, καὶ σιωπῶν καὶ σιωπῶν ἀρνήσασθαι αὐτῶν τῶν ἐκείνων πλεονεξίας. ὡς τε πρὸς αὐτῶν ἀπὸ τῶν αὐτῶν καὶ γαργόσας καὶ ποθεῖν, ἐλπίζοντας ὁσθένος ἀτυχῆσαι τῶν μεγίστων, ἐκείνου κρατούσας. δὲ καὶ Καλλιμαχίδην οὐτ' ἄλλους ἡδέως εἶδον ἐλθόντας τῶν Λυσάνδρου

ἀφ' ἧς τῆς ναυαρχίας, οὐτε, ὡς ὑπερῶν (διδούς καὶ πείρας) αὐτῶν ἐφάνετο πρῶτων ἀείσας καὶ δικαιοτάτας,

ήρεσχαντο τὰς ἑσπερας ἡγεμονίας, ἀπλοῦν τι καὶ Δώριον
ἐχούσης καὶ ἀνηθιόν, ἀλλὰ τὸ τέλει μὴ τὸ ἀρετῶν, ὡς περ ἀγά-
μας ἠρώκτου καὶ ἄλλος, ἐθαύμαζον, ἐπόθου ἢ τὸ κείνους ἀπου-
δῶν, καὶ τὸ φιλέταρον καὶ χρεῖα δὲ ἐζητοῦν, ὥστε ἀθυμεῖν ἐκ-
πλέοντος αὐτῶν καὶ δακρυεῖν. ὁ δὲ τὸ τέλει τε τὰς Καλλιχεατίδα
διδασκασίας ἐποίησεν ἐπιμαχόν. καὶ τῶν ὑπὸ Κύρου χρεμά-
των αὐτῶν δεδωμένων εἰς τὸ ναυικόν, τὰ πλεονόντα παλιν εἰς
Σάρδεας ἀπέπεμψεν, αὐτὸν αἰτεῖν, εἰ βέλτοι, τὴν Καλλιχεα-
τίδα, καὶ σκεπτεῖν ὅπως ἀρέσῃ τὸς φραυώτας κελύσσας. τέ-
λος δὲ ἀποπλεῶν ἐμῆρτύρατο πρὸς αὐτὸν, ὅτι θαλασσοκρα-
τιῶν τὸ ναυικόν ὡς ἀδίδωσιν. ὁ δὲ, βελόμνος ἐλέγξαι τὴν φι-
λομύμια ἀλαζονικῶν καὶ κενῶν ἕσθου, Οὐκ οἶμαι (ἔφη) λαβῶν
εἰς Σάρον, καὶ περὶ πλοῦσας εἰς Μίλητον, ἐκεῖ μοι
ὡς ἀδός τῶν τελεῖται. δεδιέναι γὰρ οὐχ ἡττοῦ ἀπλεόντας ἡ-
μας τὸς εἰς Σάρον πολέμοις, εἰ θαλασσοκρατοῦμεν. πρὸς
ταῦτα εἰπὼν ὁ Λύσανδρος, ὅτι οὐκ αὐτὸς ἀλλ' ἐκείνους ἀρ-
χοὶ τῶν ἰσθμῶν, ἀπέπλευσεν εἰς Πελοπόννησον, ἐν πολλῇ τῶν
Καλλιχεατίδων ἀπορία καὶ ἀλιπῶν. ἔτε γὰρ οἴχθη ἀφικέ-
σθαι καὶ χρεμίστων, ἔτε τῶν πόλεως ἀργυρολογεῖν καὶ βιάζεσθαι
μοχθηρὰ πρὸς τῶν, ὡς ἐμεινε. λοιπὸν οἶμαι ὡς, ὅτι ἡγε-
ῖοντα τὴν βασιλείαν φρατηγῶν, ὡς περ Λύσανδρος, αἰτεῖν. πρὸς
ὁ πῶντων ἀφύεσθαι εἰς τὸν ἄνθρωπον, αἴηρ ἐλάττειος καὶ μεγαλό-
φρων, καὶ πᾶσαι ὑφ' Ἑλλήνων ἦσαν Ἑλληνιστῶν ἡγεμονίας ἀ-
πορεπεστῆραι εἶναι, τὸ καλὰ καὶ καὶ φοιτῶν ὅτι ἡγεμονίας ἀφύ-
πων βαρβάρων, πολὺ χρεῖον, ἄλλο δὲ ὡς ἐν καλὸν ἐχόντων.
ἐκβιάζετο δὲ ὑπὸ τὴν ἀπορίας, ἀναβὰς εἰς Λυδίαν, ἀφύ-
επορεύετο εἰς τὴν οἰκίαν τὸν Κύρου, καὶ φερέειν πρὸς ἑαυτὸν ὅτι
Καλλιχεατίδας ὁ ναύαρχος ἦκει ἀλαζονικῶν βουλόμνος
αὐτῶν. τῶν δὲ ὅτι ἡγεμονίας ἡνὸς εἰπόντος, Ἄλλ' ἔχρησθη ὡς ἔξ-
νε, Κύρου πίνει γὰρ ἀφελέστατα πῶς ὁ Καλλιχεατίδας,
Ἄλλ' ὡς ἐν (ἔφη) δεινόν. αὐτῶν γὰρ ἐστὶν αἰατῶν μέρη πι-
πότε μὴ οἶμαι δόξας ἀργεῖος πῶς εἶναι, καὶ ἀγαλακτοῖς ὑπὸ τὴν
βαρβάρων ἀπῆλθεν. ἐπεὶ δὲ καὶ δούτερον ἐλθὼν ὅτι ἡγεμονίας, οὐ
παρέστη, βαρέως ἐπέκριν, εἰς Ἐφεσον ὄχλο, πολλὰ μὲν ἐ-
παρώμνος καὶ καὶ τοῖς πρὸς τοῖς ἐνδουφθησῖν ὑπὸ βαρβάρ-
ων, καὶ διδάσασιν αὐτοῖς ὑβείζειν ὅτι πλῆστον ὀμνύων ἢ πρὸς
τὸς παρὲν τῶν, ἢ μὴ ὅτι πρὸς τοῖς εἰς Σπάρτην ὡς ἀγῆ-
ται, πῶντα ποιήσῃν ὡς τὴν ἀγαλῶν τῶν Ἑλλήνων, ὡς
φοβέσθαι τοῖς βαρβάρους εἶναι αὐτοῖς, καὶ παύσαιτο τῶν ἐκείνων
ἐπὶ ἀλλήλους δεόμενοι δυνάμεως. ἀλλὰ Καλλιχεατίδας μὴ
ἀξία τῶν Λακεδαιμόνων διανοητῶν, καὶ ἡγεμονίας τοῖς ἀκροῖς
ἐνάμμος τὴν Ἑλλήνων, ὅτι δὲ δικαιοσύνη καὶ μεγαλοψυχία
καὶ ἀνδρεία, μετ' οὐ πολλῶν χρόνων ἐν Ἀργινοῖς καὶ ἀνα-
μαχητῶν ἠφαισθη. τῶν δὲ πρὸς τῶν ἀπορεμῶν, οἱ
σύμμαχοι πρὸς εἶναι πέμποντες εἰς Σπάρτην, ἡτοιῶντο Λύ-
σανδρον ὅτι τὴν ναυαρχίαν, ὡς πολὺ πρὸς ἡμῶν ἀπῆλθεν ὡς
μῶν τὴν πρὸς τῶν ἐκείνους φρατηγῶν. τὰ δὲ αὐτῶν καὶ Κίρος
ἀξίαν ἐπέτελλεν ἐπεὶ ἡ νόμος ὡς οὐκ εἶναι δις τὴν αὐτὸν ναυαρχ-
εῖν, ἐβέλτο τὸ τὴν πρὸς τῶν τοῖς συμμαχοῖς οἱ Λακεδαιμό-
νοι, ὁ μὲν ὄνομα τὴν ναυαρχίας Ἀρακῶν τῶν πρὸς τῶν, τὸν δὲ
Λύσανδρον, ὅτι πρὸς τῶν λόγῳ, ὅτι ἔργῳ κρείον ἀπῆλθεν
ἐξέπεμψαν. τοῖς μὲν ἐν πλείστοις τὴν πόλιν ὡς ὡς καὶ διωα-
μῶν ἐν ταῖς πόλεσι, πάλαι ποθέμνος, ἦκεν. ἢ λπῆρον γὰρ ἐπὶ
μαχῶν ἰεῖσθαι δι' αὐτῶν, πρὸς τῶν πασι τὴν δῆμον καταλυθεῖται.
τοῖς δὲ τὴν ἀπλοῦν καὶ ἡγεμονίας ἀγαπῶσι τῶν ἡγεμονίας ἔσπον,

A ratio placuit imperii eius : quòd Doricam id &
minimè fucatam simplicitatem haberet. Sed hu-
ius virtutem, vt signum heroicum fabrefactum,
extollebant, illius verò exoptabant fauorem, stu-
diumque in amicos & beneficentiam require-
bant, vt mœrore & lachrymis prosequerentur
decedentem. At ille cum hos à Callicratida ma-
gis alienauit, tum datæ sibi à Cyro pecuniæ ad
stipendium nauticum remisit residuum Sardeis,
ipsum iubens Callicratidam petere, si ei visum
esset, & videre quæ ratione toleraret milites. De-
nique testificatus apud assistentes est in discessu
classẽ se ei maris potentem tradere. Hic verò
ad reuincendam arrogantiam illius & vanam
ambitionem, Ergo sinistra (inquit) præter Sa-
mum nauiga Miletum, atque classẽ illic mihi
trade. Nam si obtinemus mare, non est quòd
præuerti Samum sedentem illic hostem formi-
demus. Ad quæ quum respondisset Lyfander,
non se sed ipsum præesse classi, in Peloponne-
sum vela fecit, Callicratida in magnis relicto dif-
ficultatibus. Siquidem neque domo stipendium
secum attulerat, neque sustinebat à ciuitatibus
exigere & exprimere afflictis. Ita reliquum erat
vt mendicatum, sicut Lyfander, iret ad præfectos
regios : ad quòd minimè omnium erat accom-
modatus, ingenuus vir & magnanimus, qui quam-
uis accipere à Græcis calamitatem honestius du-
cebat, quàm adulari & sectari homines barba-
ros, quibus auri affluentia, præterea nihil esset
præclari. At inopia compulsus perrexit in Ly-
diam, ac confestim domum ad Cyrum profe-
ctus, Callicratidam nauarchum adesse, & cupere
eum conuentum iussit significari. Cui quum v-
nus ex admissionalibus respondisset, Non vacat
nunc, hospes, Cyro : nam potat. simpliciter Cal-
licratidas, Benè habet, inquit, ego hîc, dum pota-
uerit, expectabo. Atque ibi opinione de se præ-
bita insultatis derisus à barbaris recessit. Iterum
autem vbi ad fores venit, neque est admissus, gra-
uiter ferens abscessit Ephesum, multum execra-
tus in capita illorum qui se primi sum miserant
barbaris, & qui docuerant eos ipsis ex opulentia
insultare. Iurauit insuper apud assistentes, vt pri-
mum Spartam redisset, omnia moliturum se ad
reconciliandos Græcos, quo formidabiles es-
sent ipsi barbaris, nec deinceps illorum in se
mutuo peterent opem. Verum Callicratidas, qui
digna Lacedæmone volutauerat consilia, ac ius-
titia, celsitudinis animi, virtutis laude erat cum
summis Græciæ viris comparandus, breui post
conflictu nauali ad Arginusas superatus atque è
medio sublatus est. Labascentibus rebus socii
missis Spartam legatis, nauarchum postulaue-
runt Lyfandrum. Illo duce ostenderunt longè se
rem suscepturos alacrius. Misit cum iisdem postu-
latis & Cyrus. Sed quia bis eundem classi ve-
tabat lex præfici, nec sociorum voluntati deesse
Lacedæmonii volebant, nomen præfecturæ ac-
commodauerunt Araco quidam Lyfandrum ver-
bo legatum, re cum summa potestate misere. Ad-
uentus eius fuit plurimis, qui quidem res publ. ad-
ministrabant, & factiosis per ciuitates, iam dudum
optatus. Erexerant enim in spem se, euerfa vbi-
que ex toto populati potentia, maiores se co in-
terprete nacturos opes. At illis qui ingenium
probabant in ducibus simplex & generosum,

αὐθαγόμενοι ἢ ἀπολωλέναι τὴν Λάμψακον, ὅθεν εἰς Ση-
 σὸν κατὰ ἄρτους κακίην ὀπισθοσάμνοι, παρέστλυσαν εἰς
 Αἰγὸς ποταμοῖς, αἰτιώσας τῶν πολεμίων ἐπὶ ναυλοχουῶτων
 πρὸς τὴν Λάμψακον. ἐστράτηζον δὲ τῶν Ἀθηναίων ἄλλοι τε
 πλείους, καὶ Φιλοκλῆς, ὁ πείσας ποτὲ ψιφίσασθαι τὸν δῆμον,
 ἀποκρίπειν τὸ δόξιον αἰτίχρεια τῶν ἀλισκομένων καὶ πόλεμον,
 ὅπως δόρυ μὴ φέρειν μὴ διώωνται, κώπην δὲ ἐλαμύωσι. τότε
 μὲν οὖν ἀνεπαύοντο πτότες, ἐλπίζοντες εἰς τὴν ὑπερλίαν ναυ-
 μαχήσειν. ὁ δὲ Λύσανδρος ἄλλα μὲν διανοεῖτο, παρὰ τὴν ἰ-
 ναύταις καὶ κυβερνήταις, ὡς ἀγῶνος ἅμα ἡμέρα γημοσύνου
 πρὸς ὄρθρον, ἐμβαίνειν εἰς τὰς τεύχερας, καὶ κατέχευε, κέσμα
 καὶ σιωπῇ δεχομένων τὸ πρὸς ἡγελλόμενον ὡς δὲ αὐτῶς, καὶ
 τὸ περὶ τὴν τάξιν πρὸς τὴν θαλάσσιαν ἠσυχάζειν. αἰχμητοὶ
 δὲ τοῦ ἡλίου, καὶ τῶν Ἀθηναίων μεταπηδῶν ἀπάσας ὀπι-
 πλέοντων, καὶ παρὰ λαμύων, αἰτιώσασθαι ἔχον τὰς ναῦς
 καὶ πεπληρωμένας, ἐπὶ νυκτὸς οὐκ ἀνήγετο. πέμπτων δὲ
 ὑπερλίαν πρὸς τὰς τεύχερας τῶν νεῶν, ἀφ᾽ ἑμῶν ἐκέλευε,
 καὶ μῦθον ἐπὶ τάξει, μὴ θορυβομένους μηδὲ αἰτεκσιλέον-
 τας. οὕτω δὲ πρὸς δέλιον ἀποπλέοντων ὑπίσω τῶν Ἀθη-
 ναίων, οὐ παρέστη οὐκ τῶν νεῶν τὸς στρατιώτας ἀφῆκαν, εἰ
 μὴ δύο καὶ βρεῖς τεύχερας, ἀς ἐπεμψε κατὰ σκόπους ἐλθεῖν,
 ἰδούσας ἀποβεβηκῆσθαι τοὺς πολεμίους. τῇ δὲ ὑπερλίαν πάλ-
 λιν ἐγίνοντο ποσαῦτα, καὶ τῇ τρίτῃ μέτρῃ τετάρτης ὡς τε
 πολὺ τοῖς Ἀθηναίοις ἐγχεῖσθαι θάρσος, καὶ καταφρόνησιν,
 ὡς δεδιότων καὶ σιωπῶντων τῶν πολεμίων. ἐν τούτῳ δὲ Ἀλ-
 κibiάδης (ἐπίτλαμε γὰρ πρὸς Χερρόνησον ἐν τοῖς ἐαυτῶν τεύχε-
 ραι ἀφ᾽ ἑμῶν) ἰσχυρῶς παρὰ τὸν στρατὸν πρὸς τὸν ἄρχοντα
 τῶν Ἀθηναίων, ἠπάτο τὸς στρατηγούς, παρ᾽ ὅντων οὐ καλῶς
 οὐδὲ ἀσφαλῶς ἐστρατοπεδεύειν ἐν ἀγλαῶσι δυσόρμοις καὶ
 ἀναπεπληρωμένοις. ἐπεισὶν ἰσχυρῶς οὐκ ἔστιν ἔτι ὀπισθι-
 δεῖα λαμβάνοντας ἀμφοτέρωθεν, δεῖον εἰς λιμὴν καὶ πόλιν
 Σησὸν δὲ ὀλίγου πρὸς πλοῦσασθαι, ἀπὸ τέρω γηέσθαι τῶν
 πολεμίων, ἐφορμωῶτων στρατιώται μοναρχουμένων, καὶ
 πτότες πρὸς φόβον ὀξέως ἀπὸ σιωπῆματος ὑπερλίαν.
 ταῦτα δὲ αὐτῶν διδάσκοντες, οὐκ ἐπέστη. Τὸ δὲ οὐδὲ καὶ πρὸς
 ὑβρεῖν ἀπεκείνατο, φήσας οὐκ ἐκείνοι ἀλλ' ἐτέρους στρατηγείν.
 ὁ μὲν οὖν Ἀλκibiάδης ὑποπτόσας τὴν καὶ παρὰ τὸν ἄρχοντα ἐν
 αὐτοῖς, ἀπηλλάχθη. πέμπτη δὲ ἡμέρα τῶν Ἀθηναίων ποιη-
 σαμένων τὸ ὀπίπλεον, καὶ πάλιν ἀποπλέοντων, ὡς πρὸς εἰώθεσαν,
 ὀλιγάρως πτότες καὶ καταφρονητικῶς, ὁ Λύσανδρος ἐκ πέμ-
 πτων τὰς κατὰ σκόπους ναῦς, ἐκέλευσε τοὺς τεμπεράρχους, ὅταν
 ἴδωσι τοὺς Ἀθηναίους ἐκβεβηκῆσθαι, ἐλαμύειν ἀποπρόφα-
 τας ὀπίσω τάξιν πτότες καὶ γηομύους καὶ μέσον τὸ πτότες, ἀσπί-
 δα χαλκίην ἐπάρασθαι παρ᾽ ὅντων, ὀπίπλου σύμβολον.
 αὐτὸς δὲ τοὺς κυβερνήτας καὶ τεμπεράρχους ὀπίπλεων ἀνεκα-
 λείπει, καὶ παρ᾽ ὅντων σιωπῶντων ἐκαστον ἐπὶ τάξει τὸ πτότες καὶ
 τοὺς ναύτας καὶ τοὺς ὀπιβάτας. ὅταν δὲ σημάδῃ, μὲν παρ᾽
 ἑμῶν καὶ ῥώμης ἐλαμύειν ὀπί τὸς πολεμίους. ὡς δὲ ἦτε
 ἀσπίς ἀπὸ τῶν νεῶν ἦρθη, καὶ τῇ σάλπιγγι τὴν ἀναγωγὴν ἐσή-
 μαρην ἀπὸ τῶν ναυαρχίδος, ἐπέπλεον μὲν αἱ νῆες, ἡμιλλῶντο
 ἢ οἱ περὶ πρὸς τὸν Αἰγαλὸν ὀπί τὴν ἄκραν. τὸ δὲ μετα-
 ξὺ τῶν ἠπείρων ἀφ᾽ ἑμῶν, ταῦτη πεντεκαίδεκα σταδίων ἔσθαι
 καὶ ταχέως ὑπὸ σπουδῆς καὶ παρ᾽ ἑμῶν τῶν ἐλαμύοντων
 σιωπῶν. Κόνων δὲ παρ᾽ ὅντων ὁ τῶν Ἀθηναίων στρατηγός
 ἐβόησεν ἐμβαίνειν, καὶ πρὸς παθῶν τῶν κακῶν, τοὺς μὲν ἐκέλευε, τῶν δὲ ἐδείτο, τοὺς δὲ ἠνάγκαζε πληροῦν τὰς τεύχερας.

A Ibi captum Lampfacum esse certiores facti, succe-
 dunt ilico Sestum. Inde com meatu sumpto nau-
 gauerunt in Aegos fluuium e regione hostibus
 castra etiamnum circa Lampfacum habentibus.
 Duces Atheniensium inter alios complures Phi-
 locles erat, ille qui populum induxerat pridem ad
 sciscendum, ut captis bello praecideretur dexter
 pollex, quo lanceam ferre non possent, remigare
 possent. Curabant id temporis omnes corpora,
 pugnam in diem posterum expectantes. At Lyfan-
 der, quum aliud in animo haberet, edixit nautis &
 gubernatoribus, quasi primo diluculo pugnatu-
 rus, ut conscenderent, & ad imperium accipien-
 dum sine strepitu silentio sederent, copiarum terre-
 stres item instructae quiescerent. Oriente sole
 quum Athenienses fronte in hostem directa cum
 tota classe adessent, prouocarentque eos, Lyfan-
 der infestis proris stantes, & iam de nocte com-
 pletas tenens naues, non est euectus in altum, sed
 actuaras circummisit ad eas naues quae in prima
 acie stabant, praecipiens ne mouerent se, tantum
 instructae consisterent, nec tumultuarentur vel ir-
 ruerent in hostem. Ita recipientibus se sub vesperum
 Atheniensibus, non ante egredi e nauibus permi-
 sit milites, quam duae aut tres naues, quas miserat
 speculatum, redissent, quum descendisse vidissent
 in terram hostes. Idem postero & tertio die usque
 ad quartum est actum. Qua re elati Athenien-
 ses, coeperunt hostes quasi exterritos & pauescen-
 tes despiciere. Inter haec Alcibiades, qui circa
 Chersonesum in suo praesidio agebat, equo ad ca-
 stra Atheniensium aduectus reprehendit duces
 quod non recte neque tuto stationem in littori-
 bus haberent importuosis & apertis. Inde pec-
 carent, qui procul necessaria peterent ex Sesto.
 Debere ipsos ad portum & oppidum Sestum bre-
 ui circumuectos reducere longius se ab hostibus,
 qui immincant exercitu succincti in vnum in-
 tento imperatorem, cunctaque cum metu obnixè
 signo dato exequenti. Haec illo docente nihil sunt
 moti. Tydeus etiam contumeliosè respondit, non
 ipsum sed alios classi praesse. Ita Alcibiades,
 suspectos quoque eos proditionis habens, absces-
 sit. Quinto die quum euecti Athenienses fuissent
 & remearent, ut soliti erant, sane quam solute &
 contemptim emisit Lyfander nauigia speculato-
 ria, quorum praefectis imperauit, vbi Athenienses
 descensionem vidissent fecisse, properè ut recur-
 rerent, ac, quum ad medium peruenissent cur-
 sum, sustollerent, ex prora clypeum aereum, quod
 signum incurrendi esset. Inde gubernatores & nau-
 tas circumuectus adhortatur, & excitat ut quisque
 classarios suos, nautas & milites compositos conti-
 neat, vbi datum signum sit, impigre & acriter concit-
 ent in hostem naues. Ut clypeus elatus e nauibus
 est & tuba & nauis praetoria classicum cecinit, in-
 currerunt naues, properauerunt copiarum terrestres
 secundum littus occupare promontorium. Interual-
 lum eo loco inter duas continentes quindecim est
 stadiorum, quod citò est studio & alacritate remi-
 gum confectum. Princeps Conon praetor Atheni-
 ensis, conspecto ex terra classis incursum, exclamauit
 protinus, conscenderent, anxiusque eo malo hos-
 ciebat, illos orabat, alios cogebat naues comple-
 re.

ἀπὸ τῆς γῆς ἰδὼν ὀπίπλεον τὸν στόλον, ὄξαι φωνῆς αἰε-
 τῶς ἐβόησεν ἐμβαίνειν, καὶ πρὸς παθῶν τῶν κακῶν, τοὺς μὲν ἐκέλευε, τῶν δὲ ἐδείτο, τοὺς δὲ ἠνάγκαζε πληροῦν τὰς τεύχερας.

άλλως μὲν μέγας, οὐδὲν δὲ μέγας (ὡς εἶπεν) ἐκείνης τῆς πυ-
 ρειδοῦς ἀποδοχῆς ἔχον. ὅτι μὲν οὖν ὁ γυρωμῶν ὁ Δάμα-
 χος ἀκροατῶν δεῖται, δὴ λὸς ὅστιν. εἰ δ' ἀληθῆς ὁ λόγος, ἔξε-
 λέχθη καὶ κράτος τοῖς φάσκοντάς ἐκ πηλοῦ ἀκρωρείας ἀποκο-
 πείσης πνύμασι καὶ ζάλασι πέτρων, ἕπολε φέισαν δὲ
 ὡσπερ οἱ εἰρηνοὶ καὶ φερονδῶν ἢ περὶ τὸν ἐπέδωκε, καὶ
 διελύθη ὁ περὶ δὴσαν, ἐκείφωμαι καὶ περὶ. εἰ μὴ τὴν Δία
 πῦρ μὲν ἰὼν ὄντως ὁ φαινόμενον ὅτι πολλὰς ἡμέρας, σέβεις
 δὲ καὶ φθορὰ μετὰ βολῶν ἀέρι παρέχεν, εἰς πνύματα
 βιαυότερα καὶ κινήσεις, ὅφ' ὧν σιωπέτυχε καὶ τὸν λίθον ἐκ-
 εἰφύωαι. ταῦτα μὲν οὖν ἑτέρα χρεὶ γραφῆς ἀκριβο-
 τέον. ὁ δὲ Λυσάνδρος, ἐπεὶ τῶν τετρακλίων Ἀθηναιῶν οἱ ἐ-
 λαβὲν ἀρχαγῶν, ἕπο τ' συνέδρων θάνατος κατέγραφο,
 καλέσας Φιλοκλέα τὸν στρατηγὸν, ἠρώτησεν αὐτὸν τίνα τι-
 μάται δίκην ἑαυτῶν, τοιαῦτα περὶ Ἑλλήνων συμβεβουλεύ-
 κως τοῖς πολίταις. ὁ δὲ, ὅσδεν τι περὶ τ' συμφορῶν ἐνδοῖς,
 ἐκέλευσε μὴ κατηχερεῖν ὧν ὁσδεῖς ὅτι δικαστῆς, ἀλλὰ νικῶν-
 τα περὶ τῆν ἀπὸ ἀνικητῆς ἔπαρξεν. εἴτα λουσαύμενος καὶ
 λαβὼν χαλκὸν ἀλαμύδα λαμπαράν, περὶ τὴν σφαγίω ἠ-
 γείτο τοῖς πολίταις, ὡς ἰσορεῖ Θεόφραστον. ἐκ τ' ἴσπου πλέων
 ὁ Λυσάνδρος ὅτι τὰς πόλεις, Ἀθηναιῶν μὲν οἱ ὅτι τυχοῖ, ἐ-
 κέλευσε πρῶτα εἰς Ἀθῆνας ἀπέναι. φείσασθ' ὅσδενος,
 ἀλλ' ἀποσφάξιν ὅν δὲ ἔξω λάβη τ' πόλεως. ταῦτα δὲ ἔπαρ-
 τε, καὶ συνήλαυνεν ἀπὸ μὲν εἰς ὁ ἄσ'υ, βαλόμενος ἐν τῇ πόλει
 ταχὺ λιμὸν ἰσχυρὸν χρεῶσαι καὶ σπάνιν, ὅπως μὴ περὶ γμα-
 τα περὶ ἄσ'ου ἑαυτῶν πλὴν πολιορκίας ὑπόρωσ ἕπο μόν-
 τες. κατὰ λῶν δὲ τοῖς δήμοις, καὶ τὰς ἄλλας πολιτείας, ἐ-
 να μὲν ἀρμοσθῆν ἑκάστη Λακεδαιμόνιον κατέλιπεν, δέκα δὲ
 ἀρχῶν ἐκ τῶν ἕπο αὐτῶν συγκεκροτημένων κατὰ πόλιν
 ἑταρῶν. καὶ ταῦτα περὶ τῶν ὁμοίως ἔντε τῆς πολέμιας
 καὶ τῆς συμμάχου γήγημῶν πόλεσι, παρέπλει ὁ-
 λαίως, ἔσπον τινὰ κατασκαφῶν ἑαυτῶν τὴν τῆς Ἑλλά-
 δος ἡγεμονίαν. οὔτε γὰρ ἀεὶ σὶδ' ἦν ἔτε πλουτίνδω ἀπεδεί-
 κνυε τὰς ἀρχῶν, ἀλλὰ ἑταρῶν καὶ ξενίας χρεῶν ἑταρῶν
 τὰ περὶ γματα, καὶ κρείους ποιῶν τιμῆς τε καὶ χρεῶν.
 πολλὰς δὲ περὶ ἑταρῶν αὐτὸς σφαγῆς, καὶ συνεκβάλλ-
 λων τοῖς τῶν φίλων ἐχθροῖς, ὅσ' ἔπεικῆς ἐδίδου τοῖς Ἑλλη-
 σι δείγμα τῆς Λακεδαιμονίων δρεχῆς. ἀλλὰ καὶ ὁκωμῆς
 Θεόπομπος ἔοικε ληρεῖν, ἀπεικάζων τοῖς Λακεδαιμοῖσι
 τῆς καπηλίσαν, ὅτι τοῖς Ἑλλήνας ἠδισον ποτὸν τῆς ἐλθε-
 εἰας γαύσαντες, ὅσος ἐπέδωκε. ὁσὺς γὰρ ἰὼν ὁ γυρωμῶν
 χρεῶς καὶ πικρὸν, οὔτε τοῖς δήμοις κρείους τῶν περὶ γμά-
 των ἑάντος εἶναι τὸ Λυσάνδρου, καὶ τῶν ὀλίγων τοῖς δρα-
 σιταῖς καὶ φιλονεικῶν τοῖς τὰς πόλεις ἐν χρεῶν. ἀφαι-
 ρίας δὲ περὶ ταῦτα χρεῶν οὐ πολλῶν, καὶ περὶ πέμψας
 εἰς Λακεδαίμονα τοῖς ἀπαγγελοῦντα ὅτι περὶ πλεῖ με-
 τὰ νεῶν ἀφαιρῶν, συνέμειξε περὶ τὴν Ἀθῆναι, Ἀγιδι καὶ
 Γαυσανία τοῖς βασιλεύσιν, ὡς ταχὺ σιωμῶν τὴν πόλιν.
 ἐπεὶ δὲ ἠντίχρον οἱ Ἀθῆναι, λαβὼν τὰς ναῦς, πάλιν εἰς
 Ἀσίαν διεπέρασεν, καὶ τῶν μὲν ἄλλων πόλεων ὁμαλῶς ἀπα-
 σῶν κατέλυε τὰς πολιτείας, καὶ καλίστη δεκαδάρχιας, πολ-
 λαὶ μὲν ἐν ἑκάστη σφαθημένων, πολλὰ δὲ φερονδῶν Σα-
 μίους δὲ πάντας ἐκβαλὼν, παρέδωκε τοῖς φυλάσι τὰς πόλεις.
 Σησὸν δὲ Ἀθῆναι ἔχοντων, ἀφελόμενος, ὅσ' εἶα-
 σεν οἰκεῖν Σησίους, ἀλλὰ τοῖς γυρωμῶν ἕπο αὐτῶν κυβερνήταις καὶ κελύσαις ἔδωκε τὴν πόλιν καὶ τὴν χρεῶν
 νέμεσθαι. περὶ ὁ ἕπο περὶ τὸν ἀντέκρουσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ τοῖς Σησίους αὐτῆς ὅτι τὴν χρεῶν κατέγραψεν.

A sed ambitus illius flammei partem retinebat fer-
 me nullam. Caterum Damachus liquet beni-
 gnos requirere auditores. Quod si vera sunt quae
 hic attulit, refellit egregie illos qui dicuntur ex ver-
 tice montis alicuius ventis & procellis defectum
 saxum, sublatumq; instar turbinis & contortum,
 vbi vis rotans elanguit & resoluta fuit, laxatum de-
 cidisse. Nisi sane id quod visum fuit ad multos
 dies, reuera ignis erat, restinctio autem & marcor
 eius mutationem praebuit aeri in ventos violenti-
 ores & motus, atque ita accidit vt eiacularetur la-
 pis. Caterum haec alio sunt scribendi genere dif-
 cutienda. At Lyfander, postquam Athenienses ca-
 ptiui tria millia de concilii sententia addicti vlti-
 mo supplicio sunt, Philoclem praetorem appella-
 uit rogavitq; quid meritū cēseat se, qui sententiā de
 Graecis tam atrocis fuisset ciuibus autor: ille vero
 nihil calamitate infractus, Noli obiicere, inquit,
 crimina, quorum iudex est nemo, sed ea victor a-
 ge quae eras passurus victus. Lotus inde, ac splen-
 dida amictus chlamyde, primus ad cervicem praē-
 bendam, vt tradit Theophrastus, ciues suos ante-
 cessit. Hinc Lyfander vrbes circumuectus, quos
 offendit Athenienses, his imperauit vt concede-
 rent omnes Athenas, parsurum se denuntians ne-
 mini, quem extra urbem deprehendisset. Id age-
 bat, atq; in urbem cunctos redigebat, eo consilio,
 quo breui ingentem famem & arctam annonam i-
 bi efficeret, ne affluente com meatu obsidionem
 ferentes, eam redderent sibi laboriosam. Iam dele-
 to passim populi iure & alii reipublice formis har-
 mostas Lacedaemonios singulis oppidis reliquit,
 praeterea ex conflatis ab se per oppida sodalitiis de-
 nos rectores. Dum haec agit apud vrbes iuxta so-
 cias, ac hostiles, circumuehebatur lente imperium
 Graeciae quodam modo sibi struens. Neque enim
 ex optimatibus vel ex censu creabat rectores, ve-
 rum illis ex sodalitiis & hospitibus suis condona-
 bat respublicas, permittebatque his vitae & necis
 arbitrium. Qui, dum multorum ipse caedi inter-
 fuit, & praesto fuit amicis, quum aduersarios exter-
 minarent, non placidum instar Graecis dedit La-
 cedae moniorum imperii. Imo comicum Theo-
 pompum nugari dicas, qui cum cauponibus con-
 fert Lacedaemonios: quod, quum potum gustan-
 dum suauissimum praebuissent libertatis, ac etiam
 infuderint. Mox enim fuit ingratus & amarus
 gustus: quando nec populos dominos reliquit Ly-
 fander rerum publicarum, & paucorum tradidit
 audacissimis quibusq; & violentissimis vrbes. Haud
 longo in his consumpto spatio praemissisq; Lacedae-
 monē nuntiis adesse se ducentis nauibus, coniunxit
 se circa Atticā terram Agidi & Pausaniae regibus,
 breui sperans urbē se capturum. Sed, quum defen-
 derent se fortiter Athenienses, rediit in Asiam. Ibi
 ciuitatū resp. demolit' est aequae omnium, constituitq;
 decemuiratus. Multi passim necabantur, multi so-
 lum vertebat. Samios vniuersos exterminauit, oppi-
 da concessit exulibus: Sestū Atheniensibus ademp-
 tam non permittit colere Sestios, sed attribuit gu-
 bernatoribus & hortatoribus suis oppidum & a-
 grum possidendū. Quem actū resciderūt Lacedae-
 monii primum, Sestiosq; in sedes reduxerunt suas.

Palmer.

Enimvero actiones illæ gratæ Lyfandri Græcis fuere, quod Æginetæ longo interuallo reciperent oppidum suum, Meliique & Scionæi reuocarentur expulsis Atheniensibus & oppida reddentibus. Ut iam laborari Athenis intellexit fame, Piræum decurrit, compulsiq; urbem ad deditiōnem, & coegit pacem quibus uellet conditionibus accipere. Atqui Lacedæmonios audias dicentes Lyfandrum ad ephoros in hunc modum scripsisse, Captæ sunt Athenæ: ad Lyfandrum uero rescripsisse ephoros, Satis est captas esse. Verum ea sunt in speciem subornata. At germanum ephororum decretum ita habet. Magistratus Lacedæmoniorum hæc decreuere. Piræum & longos muros demolimur, omnibus oppidis exceditote, agrum uestrum colitote. Hæc si faxitis, pacem habitote. Quæ oportet, datote, fugitiuos redditote, de pauum numero quicquid statuere uidebitur, id facitote. Hanc scytalam Atheniensis Theramene Anconis autore acceperunt. Quo tempore rogatum ferunt eum à Cleomene iuvene concionatore, num contra ac Themistocles agere & suadere auderet, atq; tradere Lacedæmoniis muros, quos ille Lacedæmoniis struxerat inuitis, respondisse, Nihil equidem, adolescens, diuersum ago ac Themistocles: quippe eosdem muros tam ille ad ciuium salutem excitauit, quam nos ad salutem eorundem diruimus. quando urbes si moenia redderent beatas, Spartam, quæ muris caret, omnium esse oportet miserrimam. Itaq; Lyfander nauibus extra duodecim omnibus & muris potitus Atheniensium, die 16. mensis Mynychionis, quo die superauerant quondam prælio nauali ad Salamina barbaros, ilico proposuit, ut rempubl. quoq; uerteret. Detrectantibus id Atheniensibus indignantibusq; significauit per nuntios populo comperisse fœdus se ab ipsis uolatum. Quippe stare muros circumactis dieb., quib. solo æquatos esse oportuisset. Quare, sicut pace soluta, de integro de ipsis se ad concilium relaturum. Nonnulli autem uere referunt eum proposuisse in concilio fociorum de redigendis in seruitutem Atheniensibus. Quo tempore Thebanum Erianthū suafisse ut urbem solo æquarent, agrum relinquerent desolatam. Post tamen quam epularentur uina duces, atq; inter pocula Phocensis quidam ex Euripidis Electra ingressum chori caneret, cuius est exordium,

Agamemnonis adeo, o soboles Electra,

At agrestis culminis atria tua:

fractos omnes fuisse, ac rem censuisse indignam, tam claram talium alumnam uirorum delere & excindere urbem. Igitur Lyfander nihil recusantibus Atheniensibus euocauit multas ex urbetibicinas, omnes etiam ex castris coegit. Tum muros diruit, naues incendit ad tibiam simul coronatis ouantibusque fociis, tanquam libertatis foret dies ille auspiciū. Mox rempubl. mouit, ac triginta urbi, decem Piræo proposuit rectores: arci imposuit præsidium, cui harmostem dedit Callibium Spartiatem. Qui quum Autolycum athletam, in quem condidit conuiuū suum Xenophon, sublatō baculo cædere pararet, hic crutibus eum sublatū prostrauit in terrā. Nec de eo doluit Lyfander:

Πειραμει καταστήσας ἀρχόντας ἐμβαλὼν δὲ φερούσαν εἰς πύλιν ἀκρόπολιν, καὶ Καλλίσιον ἀρμωσὴν αἰδρα Σπαρτιάτιν ὄπισθεν ἑαύτου. ἐπεὶ δὲ οὗτος Ἀυτολύκην τὸν ἀθλητὴν, (ἐφ' ᾧ δὲ συμπόσιον ὁ Ξενοφῶν πεποίηκε) πύλιν βακτηρίαι ἀφ' ἑαυτοῦ παύσειν ἐμελλεν, ὁ δὲ, τῷ σκελῶν σιναεφύλλῳ, ἀνέτρεψεν αὐτὸν, οὐ συνηγάμικτησεν ὁ Λύσανδρος,

A ἄλλ' οὐκ εἰναι γὰρ τῷ Λυσάνδρῳ πρῶτος ἡδέως ἐώρων οἱ Ἕλληες, Ἀιγινήτας τε ἀφ' ἑαυτοῦ πολλοῦ χρόνου τὴν αὐτῶν πόλιν ἀπολαμβάνοντας, καὶ Μηλίους καὶ Σκιωναίους ὑπὸ αὐτῶν συνοικιστοῦσιν, ὅτε ἐλευθεροῦσιν Ἀθηνῶν, καὶ τὰς πόλεις ἀποδιδόντων, ἡδὴ ὅτε καὶ τοῖς αἰεὶ κακῶς ἔχον ὑπὸ λιμοῦ πτωχολόμοις, κατέπλευσεν εἰς τὴν Γειραιᾶν καὶ παρεστήσατο τὴν πόλιν, ἀναγκασθεῖς, ἐφ' οἷς οὐκ ἔστιν ἐκείνῳ ποιήσασθαι τὰς ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ τοὶ Λακεδαιμονίων ἐστὶν ἀκούσασθαι λεγόντων, ὡς Λύσανδρος μὲν ἔγραψε τοῖς ἐφόροις τάδε, Ἀλάξτε καὶ Ἀθῆνας. Λύσανδρος δ' αὐτῆς ἔγραψεν οἱ ἐφοροῖς, Ἀρκεί τὸ γὰρ ἐαλώσκειν. ἄλλ' ὅτι ὑπερπερίας χάριν οὐκ ὀλοῦσθε πέπλασαι. ὁ δὲ ἀληθινὸν δόγμα τῶν ἐφόρων οὕτως εἶχε. Τὰ δὲ τὰ τέλη τῶν Λακεδαιμονίων ἔγω, Καβαλόντες τὸν Γειραιᾶν, καὶ τὰ μακρὰ σκέλη καὶ ἐκβάλλοντες ἐκ πασῶν τῶν πόλεων, τὸν αὐτῶν γὰρ ἔχοντες. ταῦτα καὶ δρώντες τὸν εἰσέναι ἔχοιτε, ἀλλ' ἔρηδοίτε, καὶ τοῖς Φυγάδας ἀνέντες, πρὸς τὸν ναὸν τῶν Πληθῆος οἰκίον τι κατῆνι δοκέει, ταῦτα ποιέετε. ταῦτην δ' ἔγραψε. Δέξασθε τὴν σκυτάλην οἱ Ἀθηνῶν, Θεραμόνους τῷ Ἀλκίμαντι ἄρχωντος συμβουλεύσαντος. ὅτε καὶ φασιν ὑπὸ τῷ νέῳ πινος δημαγωγῶν Κλεοφρόνους ἐρωτηθέντος εἰ πολὺ τὰ ναυτικά C Θεμιστοκλεῖ πρὸς αὐτὸν λέγειν, ὅτι ἀδίδου τὰ τείχη τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἀ Λακεδαιμονίων ἀκόντων οὐκ εἶναι ἀνέσπει, εἰπέειν, Ἀλλ' οὐδὲν, ὡς μείροικιον, ὑπερπερίαν ἔγω πρὸς αὐτὸν Θεμιστοκλεῖ. τὰ γὰρ αὐτὰ τείχη κακῶς ὄντι σωτηρία τῶν πολιτῶν ἀνέσπει, καὶ ἡμεῖς ὄντι σωτηρία κατὰ βασιλέωσιν. εἰ δὲ τὰ τείχη τὰς πόλεις ἀδιδόμενας ἐποικί, πασῶν ἔδει πρὸς αὐτὸν κακῶς τὴν Σπάρτην, ἀτείχισον οὐσαν. ὁ δὲ οὗτος Λύσανδρος ὡς παρέλαβε τὰς τε ναῖς ἀπάσας, πλὴν δώδεκα, καὶ τὰ τείχη τῶν Ἀθηνῶν, ἕκτη ὄντι δεκάτη Μενυχιᾶνος μίλιος, (ὅτι ἡ καὶ πλεονεξία Σαλαμῖνι ναυμαχίᾳ D οὐκ ἔστιν ὁ βαρβαρὸν) ἐβούλευσεν ὄντος καὶ τῆς πολιτείας μεταστήσασθαι. δυσεπιβάς δ' ἔτρεχε φερόντων, ἀποφείλας τὸς τὸν δῆμον, ἔφη πλεονεξία εἶναι φέροντα ἀποδοῦσαν. ἐσάναι γὰρ τὰ τείχη, τῶν ἡμερῶν ἐστὶν αἷς ἔδει καθηρῶσαι παραχρημάτων. ἐτέραν οὗτω δὲ ἀρχῆς πρὸς αὐτὸν γώμιον πρὸς αὐτὸν, ὡς τὰς ὁμολογίας λευκῶτων. ἐνοιοῖ δ' ἔτι πρὸς αὐτὸν φασιν ὡς ἀληθῶς ὑπὸ αἰδρα ποδισμοῦ γώμιον ἐστὶν τοῖς συμμάχοις. ὅτε καὶ τὸν Θεβαίων Ἐρίαιον εἰσηγήσασθαι, ὅτι μὲν ἄστυ κατασκάψαι, τὴν δὲ χάριν αἰεῖναι μηλόβοτον. εἶπα μὲν τοῖς σιωποῦσιν ἡμοῦσιν τῶν ἡγεμόνων πρὸς πότον, E καὶ πινος Φωκέως ἀσαντος ἐκ τῆς Ἐυεπίδου Ἠλέκτρας τὴν πάροδον, ἥς ἡ ἀρχὴ, Ἀγαμέμνωνος ὡς χρεῖ, ἡλυθον Ἠλέκτρα. Ποπὴ σάν ἀρχῆς τειρεν αὐτὸν, πρὸς αὐτὸν ὄντι κλασθῆναι, καὶ φασίνα γέλιον ἔργον, τῶν ἔτι δὲ οὐκ ἔστιν τοιοῦτος αἰδρα φέρονταν ἀνελῖν καὶ διεργάσασθαι τὴν πόλιν. ὁ δὲ οὗτος Λύσανδρος ἐδόντων τῶν Ἀθηνῶν πρὸς ἀπαντα, πολλὰς μὲν δὲ ἀστυ κατασκάψαι, μεταπεμψάμενος αὐλητεῖδας, πάσας δ' ἔτι ἐστὶν ἐραποπέδω σωμαζαγῶν, τὰ τείχη κατέσκαψε, καὶ τὰς τειρεῖς κατέφλεγε πρὸς τὸν αὐτὸν, ἐφε F φαιωμένων καὶ παύσωνται ἅμα τῶν συμμάχων, ὡς οὐκ εἶναι πλεονεξία ἀρχῆς τῆς ἐλευθερίας. ὄντος δ' ἔτι τὰ πρὸς τὴν πολιτείαν ἐκίησε, τειράχοντα μὲν ὡς αἰεὶ, δέκα δὲ ἐστὶν

Agamemnonis Palm

ἀλλὰ καὶ συνεπέτιμυσεν, φήσας αὐτὸν οὐκ ἔπιτασθῆναι τῷ Καλλιβίῳ ἐλευθέρων ἀρχεῖν. ἀλλὰ τὸν μὲν Ἀυτολύχον, οἱ τεῖα-
 χοντες, τῷ Καλλιβίῳ χειρῶν μὲν, μικρὸν ὕψος ἔδειξον. ὁ δὲ
 Λύσανδρος ἀπὸ τούτων γηρόμορος, αὐτὸς μὲν ὅτι Θρακῆς
 ἔξέπλευσε, τὸ δὲ χειρῶν τὰ πλεονέτα, καὶ ὅσας δωρεὰς αὐ-
 τὸς ἢ φεφαίους ἐδέξατο, πολλῶν (ὡς εἰχὸς) διδόντων αἰδρὶ
 διωατωπάτω καὶ ἔσπον πινά κούρα τῷ Ἑλλάδος, ἀπέσειλεν
 εἰς Λακεδαίμονα, ἀφ' ἧς Γυλίππου τῷ στρατηγίσαντος πρὸς
 Σικελίαν. ὁ δὲ (ὡς λέγεται) τῷ Ἰσχυροῦ ἀγέων κέρτω-
 ρεν ἀμαλυσας, καὶ ἀφελὼν συχρὸν ἄργυριον ἔξ' ἐκάστου, πᾶ-
 λιν συνέστρεψεν, ἀγροῦσας ὅτι γραμματίδιον ἐν αὐτῷ ἐκείσθαι τὸν
 ἄριθμὸν σημάσιν. ἐλθὼν δὲ εἰς Σπάρτην, ἀμὲν ὑφ' ἡγήτο,
 κατέκρυψεν ὑπὸ τὴν κέραιον τῆς οἰκίας, τῷ ἀγέῳ πα-
 ρέδωκε τοῖς ἐφόροις, καὶ τῷ σφραγίδας ἐπέδειξεν. ἐπεὶ δὲ
 αἰοῖζαίτων καὶ ἀειθροῦτων διεφώνει πρὸς τὰ γράμματα
 ὁ πλῆθος τῷ ἄργυριον, καὶ παρῆγε τοῖς ἐφόροις ἀπειλαί
 ὁ πρὸς ἄμα, φράζει τῷ Ἰσχυροῦ τῷ Γυλίππου πρὸς αὐτοῖς αἰ-
 νισάμενος, ὑπὸ ᾧ κεραιμικῶν χριτάζεσθαι πολλὰς γλαυ-
 χας. ἡ γὰρ (ὡς εἰσὶν) ὁ χεραιμικὸν τῷ πλείστου τότε νομί-
 σματος, ἀφ' ἧς τοῖς Ἀθηναίοις, γλαυκῆς. ὁ μὲν οὖν Γυλίππος
 ἀσχερὸν οὕτω καὶ ἀγνήεις ἔργον ὅτι λαμπροῖς τοῖς ἐμπερ-
 σθεν καὶ μεγάλοις ἐργασάμενος, μετέστησεν αὐτὸν ἐκ Λακε-
 δαίμονος. οἱ δὲ φρονημώτατοι τῷ Σπαρτιατῶν οὐχ ἡκιστα καὶ
 ἀφ' ἧς τὸ τῷ νομίσματος ἰσχυρὸν φοβηθέντες, ὡς οὐχὶ τῷ τυ-
 χόντων ἀπὸ μὲν πολίτων, τὸν τε Λύσανδρον ἐλευθέρων, καὶ
 δι' ἐμπερ τῶν τοῖς ἐφόροις ἀποδοῖσθαι πρὸς τὸ ἄργυ-
 ριον καὶ ὁ χεραιμικόν, ὡς περ κηρῶν ἐπαγωγίμοις. οἱ δὲ πρὸς ἡσαν
 γηρόμορος καὶ Θεόπομπος μὲν φησὶν Σικραφίδην, Ἐφοροῦ δὲ
 Φλογίδην εἶναι τὸν ἀποφηνάμενον ὡς ἔχει πρὸς δὲ χεραιμικῶν
 νόμισμα χρυσοῦ καὶ ἄργυρον εἰς τὴν πόλιν, ἀλλὰ χεραιμικῶν
 τῷ πατρίῳ τὸ δὲ ἡμῶν σιδηροῦ, πρὸς τὸν μὲν ὅξει μεταβα-
 τῶν μὲν ἐκ πυρὸς, ὅπως μὴ καταχαλκώοιτο, ἀλλὰ ἀφ' ἧς
 τῷ βαφίῳ ἀστρον καὶ ἀδραγῆς γηρόμορος. ἐπεὶ βαρύνσασθαι
 καὶ δυσαπρεχόμενον, καὶ ἀπὸ πολλοῦ πινος πλῆθος καὶ
 ἔγκου μικρὸν πινά ἀξίας διωάμενον. κινδυνώθει δὲ καὶ
 ὁ πᾶμπῶν ἄρχων οὕτως ἔχει, ὀβελίσχοις χρυσοῦ
 νομίσματος σιδηροῖς, ἐπίων δὲ χαλκοῖς, ἀφ' ἧς ὡς πρὸς
 μέρει, πλῆθος ἐπὶ καὶ ἡμῶν τῷ κεραιμικῶν ὀβολοῖς κεραι-
 μικῶν. δραχμῶν δὲ τὸς ἔξ' ὀβολοῖς πρὸς τὸν γὰρ ἡ χεραιμικῶν
 πρὸς ἀφ' ἧς τῷ. τῷ δὲ Λυσάνδρου φίλων ὑπεναντιομί-
 κων, καὶ ἀποδοσάντων ἐν τῇ πόλει καταμείναι τὰ χεραιμικῶν
 ματα, δημοσίᾳ μὲν ἔδοξεν εἰσαγγέσθαι νόμισμα πρὸς τὸν αὐ-
 τὸν δὲ πρὸς ἀλῶν κεραιμικῶν ἰδίᾳ, ζῆμιαν ὡς εἰσαν τῶν αὐτῶν, ὡς
 περ τῷ Λυκέρῳ τῷ νόμισμα φοβηθέντος, οὐ τιμὴν ὅτι ὁ νο-
 μίσματος φιλαργυρίας, ἡ δὲ ἀφ' ἧς ὁ μὴ κεραιμικῶν τῷ ἰδιώ-
 τῶν, ὡς ὁ κεραιμικῶν τὴν πόλιν εἰσεποιεῖτο, τῆς χεραιμικῶν ἀξίας
 πρὸς λαμβανούσης καὶ ζῆλον. οὐ γὰρ ἡμῶν δημοσίᾳ πρὸς ἡμῶν
 νομίζεῖν ἐκείσθαι μηδενὸς ἀξίον πρὸς ἡμῶν, ὁ κεραιμικῶν οὕτως
 διδοκίμοι καὶ ἀγαπώμενον. ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν ἀπὸ
 τῷ κεραιμικῶν ἐπιτηδευμάτων ἐπιρρέουσι οἱ ἔθισμοι τοῖς ἰ-
 διωπικῶν βίοις, ἢ τὰ κεραιμικῶν ὀλιθίματα καὶ πᾶσι τῷ
 πόλεις ἀναπύμπλοισι πρὸς ἡμῶν πονηρῶν. ὡς γὰρ ὁλασσω-
 ἀφ' ἧς πρὸς τὰ μέρη μάλλον, ὅταν ἐνδῶ πρὸς ὁ χεραιμικῶν, εἰχὸς
 καὶ βοήθιας ἀπὸ τῷ ὑγιαίνοντων ἔχουσιν. οἱ δὲ πᾶσι μὲν οἰκίας τῷ
 πολιτῶν, ὅπως οὐ παρέσι εἰς αὐτῶν νόμισμα,

A imo etiam castigavit istum, dicens ignorare Cal-
 libium liberis hominibus imperare. Ceterum tri-
 ginta viri breui post interfecerunt in Callibii gra-
 tiam Autholycum. At Lyfander, rebus hisce com-
 positis, contendit in Thraciam. Quod reliquum
 erat pecuniae, item quae cunq; munera & coronas
 acceperat, (donauerant autem ei complures, po-
 tentissimo nimirum viro & Graeciae quodammo-
 do domino) Lacedaemonem per Gylippum, qui
 dux fuerat in Sicilia, misit. Is (ut fama est) sacculo-
 rum futuras in fundo soluit, ac furripuit ex vna-
 quaq; magnam vim argenti: mox confuit iterum
 eas, nescius additum in singulis libellum, qui nu-
 merum indicabat. Ingressus Spartam, ea quae inter-
 ceperat, condidit sub tecta domus suae. Sacculos
 ephoris tradidit & ostendit signatos. Quibus aper-
 tis & inuito numero, quum discreparet ab indicib;
 argenti summa, haberetq; res ephoros suspensos,
 feruus Gylippi significauit iis per aenigma, sub
 Ceramico multas cubare noctuas.
 Nam κεραιμικῶν, τὸ τετῶν, & κεραιμικῶν, locus certus Athe-
 nis dicitur. Nummi autem id temporis Athenien-
 sium gratia erant noctua fere signati. Atq; Gylip-
 pus quidem, post res gestas tam insignes & amplas,
 tam fcedo & pudendo facinore admisso, solū ver-
 tit. At Spartiarum prudentissimi eo nomine vel
 praecipue nummorum exhorrescentes vim, quae
 ciues labefactasset, non vulgares, & Lyfandrum
 sunt infectati & testato denuntiauerunt ephoris
 reiiciendū, quasi pestilentes illecebras, aurum &
 argentū. Hi rem ad cōciliū retulerūt. Schiraphidā
 Theopompus refert, Ephorus Phlogidā fuisse, qui
 non recipiendā in vrbe monetam aureā vel argen-
 teā censuit, sed retinendā patriam. Ea ferrea erat,
 primū aceto tincta adhuc candens, ut neq; procu-
 di neq; duci ob tincturam, neq; posset tractari mal-
 leo, ponderosa deinde & ad portandum inhabilis,
 cuius esset magnus numerus & moles exigua pre-
 tii. Ac vetus moneta fuit fortassis omnis eiuiusmo-
 di, quia obeliscis vtebantur ferreis nummis, quidā
 areis. Vnde durat ad hęc vsq; tempora, ut multum
 pecuniolae oboli vocetur, & drachma sex oboli.
 Tantum enim circumplectebatur manus, quod
 περὶ τῶν κεραιμικῶν dicitur. At quando Lyfandri necessarii
 intercesserunt, & institerunt ut pecunia illa retine-
 retur in vrbe, visum fuit in vsum publicum ut ad-
 mitterent id genus nummos: si quis eos possidere
 compertus esset priuatim, in eum poenam capitalē
 sanxere. Quasi vero nummos Lycurgus formi-
 dasset, non autem nummorum comitem avariti-
 am & cupiditatem, quae non ita detrahebatur quod
 non teneret eos priuatus, ut quia haberet reipubl.
 incendebatur accedente ad vsum eius dignitate &
 admiratione. Neq; enim fieri poterat, cui esse di-
 gnationem cernebant publice, id ut respuerēt pro
 inutili, atq; ut ad rem priuatā sibi quisq; floccifaceret
 id, quod publice tanti esset & adeo charum. I-
 mo vero mores ex publicis studiis longe citius in-
 fluunt in vitam priuatā, quam priuatae offensae &
 motus remp. referciunt vitiis. Quippe rapit secum
 vniuersitas haud dubie partes potius, vbi vergit in
 deterius: partis vero in vniuersitatem noxa mul-
 tas correctiones & remedia accipiunt à sanis. At
 hic ciuium aedibus, ne in eas penetrarent nummi,

metum appofuerunt eustodem & legem, animos vero eorum infractos à pecunia & immotos non feruarunt, qui in diuitiarum quali amplæ rei & eximix coniecerunt omnes admirationem. De his etiam alio quodam nostro scripto perstrinximus Lacedæmonios. Porro Lysander Delphis statuam suam æream & cuiusq; nauarchorum suorum, stellas quoq; aureas Tyndaridarum fratrum de manubiis dedicauit: quæ fuerunt ante pugnam Leuctricam sublata. In Brasidæ & Acanthiorum thesauro triemis sacrata bicubitalis fuit ex auro & ebore facta, quam Cyrus ei victoriæ causa gratulatoriam miserat. Alexandrides Delphus deposuisse ibidem tradit Lysandrum argenti talentum, minas duas & quinquaginta, insuper stateras vndecim. Sed parû conuenientia scribit iis quæ recepta sunt de illius paupertate. Porro Lysander, cuius tunc erat maior potentia quam cuiusquam fuisset superiorum Græcorum, maiorem potentia sua visus est arrogantiam & factum vsurpasse. Primo enim Græcorum aras ei (vt Duris tradit) ciuitates vt Deo crexerunt, victimasq; immolauerunt. In eum primum decantati pænes fuere: quorum vnus exordium commemorant huiuscemodi,

Ducem bonæ Pelasgiæ lætis ab ampla plausibus Sparta canemus inclytum.

Samii sciuerunt vt Iononia apud ipsos Lysandria dicerentur. Ex ciuibus perpetuo in comitatu suo Chæcillum habebat, qui res suas gestas celebraret carmine. Antilocho, qui certum numerum versuum in laudem suam condiderat, lætus pileum dedit argenti plenum. Quum Antimachus Colophonius & Niceratus quidam Heracleotes carminibus Lysandria in honorem eius certarent donauit Niceratum corona: ea re Antimachus offensus, aboleuit poema. Plato autem, qui iuuenis id temporis erat, & Antimachum ob artem poeticam colebat, ablatam sibi palmam moleste ferentem alleuauit excitauitque, ignaris dicens malam esse ignorantiam, sicut cæcitatem non videntibus. Iam citharcedus Aristonus, qui Pythiis victor sexies fuerat, in gratiam ostendit se Lysandri, si rursus vicisset, pronuntiatum vel dicturum Lysandri seruum se esse. At ambitio erat Lysandri principibus modo & paribus odiosa. Quia immensa arrogantia & supercilium vna cum ambitione infundebant se ob clientelas moribus eius, neque honorum vel suppliciorum ciuilibus erat apud eum modus, sed amicitix & hospitii principatus ciuitatum soluti & effrænati dominatus præmia erant, iræ autem vna expletio mors inimici. nam effugii non erat locus. Imo vero illi qui apud Milesios postea tuebantur partes populi, veritus ne profugerent, & quo extraheret delitescerent, iurauit non violaturum se eos. Quos fide sua prodeuntes tradidit illis qui de factione erant paucorum potentium, necandos, quorum erat ex ambabus partibus non intra octingentos numerus. Edebatur præterea aliorum popularium oppidatim infinita cædes. Nempe repræsentabat non ex propriis tantum offensionibus necem, sed frequentibus odiis, frequentibus cupiditatibus amicorum, quos passim habebat, ea donabat facinora, illorumque in his erat suffragator. Vnde celebrata vox est Eteoclis Lacedæmonii, Græciam ferre dos Lysandros non potuisse. Idem de Alcibiade Theophrastus Archistratū autor est dixisse.

A τὸν φόβον ἐπέστησαν φύλακα καὶ τὸν νόμον αὐτῶν δὲ τὰς ψυχὰς ἀνεκπλήκτοις καὶ ἀπαθείς πρὸς ἄλλοις οὐ διετήρησαν, ἐμβαλόντες εἰς ζήλον, ὡς σερμοῦ δὴ πινος καὶ μεγάλου τῆς πλουτεῖν ἀπόβου. καὶ μὴ οὐδὲ τούτων καὶ δὲ ἐτίρας που γραφῆς ἠψάμεθα Λακεδαίμονίων. ὁ δὲ Λυσάνδρος ἔστησεν ἀπὸ τῆς λαφύρων ἐν Δελφοῖς αὐτῶν χαλκῶν εἰκόνα, καὶ τῆς ναυάρχων ἐκάστου, καὶ χρυσοῦς ἀέρας τῆς Διοσκύρων, οἱ πρὸς τῆς Λακεδαικῶν ἠφαιήθησαν. ἐν δὲ τῶν Βρασιδῶν καὶ Ἀκανθίων θησαυρῶν τεύχερα ἔκειτο ἄλλο χρυσοῦ πεποικημένον καὶ ἐλέφαντος, δυοῖν πηχῶν,

B ἡ δὲ Κόρης αὐτῶν νικητήριον ἐπέμψεν. Ἀλεξάνδριδης δὲ ὁ Δελφὸς ἰσορεῖ καὶ πρὸς τὰς ἡλικίας ἐν ταῦτα Λυσάνδρου κείσθαι, πάλαντον ἄργυρου καὶ μινὰς πενήτησιν, δύο, καὶ πρὸς τούτοις ἑνδεκά σατῆρας· οὐχ ὁμολογημένον γράφον τοῖς καὶ τῆς πενίας τῆς αἰδρός ὁμολογημένους. τότε δὲ οὐδὲ ὁ Λυσάνδρος ὅσον ἑσδὲς τῆς πρὸς τὴν Ἑλλήων διωχθεῖς, ἐδόκει φρονήματα καὶ ὄγκω μείζονι κεισθῆναι τῆς δυτάμεως. πρὸς τὸν μὲν γὰρ (ὡς ἰσορεῖ Δούρις) Ἑλλήων βωμοῖς αἱ πόλεις ἀέσησαν ὡς θεῶν, καὶ θυσίας ἔθυσαν. εἰς δὲ πρὸς τὸν παλαιῶν ἠέθησαν, ὡν ἐνὸς ἀρχὴν ἀπομνημονεύουσι τοῖς αὐτοῖς, τὸν Ἑλλάδος ἀγαθέας στρατηγὸν ἀπὸ δῆμου

C χωροῦ Σπάρτας ὑμνήσαντο, ὡς ἠ παλαιῶν. Σάμιοι δὲ τὰ παρ' αὐτοῖς Ἡράκλεια, Λυσάνδρια καλεῖν ἐψηφίσαντο. τῆς δὲ πολιτῶν Χοίρειον μὲν αἰεὶ καὶ αὐτὸν εἶχεν, ὡς χρυσῶν ἑσδῶν πρὸς αὐτῶν ποιητικῆς. Ἀντιλόχου δὲ ποιήσαντι μετέπειτα πινὰς εἰς αὐτὸν εἰρηάς, ἠσθεῖς ἔδωκε πλήσας ἄργυρου τὸν πῖλον Ἀντιμάχου ἢ τῆς Κολοφωνίου, καὶ Νικηραίου πινὸς Ἡρακλεῶτου ποιήματα Λυσάνδρια ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπ' αὐτῶν, τὸν Νικηραίου ἐσεφαίωσεν· ὁ δὲ Ἀντίμαχος ἀρθευθεῖς ἠφάνισε τὸ ποίημα. Γλάτων δὲ νέος ὡν τότε,

D καὶ θαυμάζων τὸν Ἀντίμαχον ἐπὶ τῆς ποιητικῆς, βαρέως φέροντα ἢ ἦσαν, ἀνελαμβάνε καὶ παρεμυθεῖτο, τοῖς ἀγνοοῦσι κακὸν εἶναι φάμενος πλὴν ἀγνοίας, ὡς περὶ τὴν τυφλότητα τοῖς μὴ βλέποισιν· ἐπεὶ μὲντοι ὁ καθαροῦς Ἀριστοῖς ἐξάκις Γύθια νεικηκῶς, ἐπηγγέλλετο τῶν Λυσάνδρου φιλοφρονήματος, αἱ νικήσῃ πάλιν, Λυσάνδρου κηρύξεν αὐτὸν, ἢ δούλον εἰπεῖν. ἀλλ' ἢ μὲν φιλοπῆμια τῆς Λυσάνδρου τοῖς πρὸς τοῖς καὶ ἰσοτίμοις ἡ ἐπαρθεῖς μόνον, ὑπερφίας δὲ πολλῆς ἅμα τῆς φιλοπῆμια ἄλλο τοῖς θεραπείας ἐχθροῦ ἀνδρῶν τῶν ἠτι καὶ βαρύτητος, οὔτε πῆμης οὔτε πῆμης

E εἰας μέτρῳ ἡ παρ' αὐτῶν δημοτικῶν, ἀλλὰ φιλίας μὲν ἀθλα καὶ ξενίας αὐτοῦ ἀθῆνοι διωραεῖα πόλεων καὶ τυραννίδες ἀνεξέταστοι, θυμὸς δὲ μία πλήρωσις, ἀπολέσθαι τὸν ἀπειθανόμνον. ἔτε γὰρ φυγεῖν ἔξῃν· ἀλλὰ καὶ Μιλησίων ὑφρον τοῖς τῆς δῆμου πρὸς αὐτοῖς δεδιῶς μὴ φύγωσι, καὶ πρὸς αὐτοῖς τοῖς κεκρυμμένοις βουλόμνος, ἄμοσε μὴ ἀδικήσιν. πρὸς αὐτῶν δὲ καὶ πρὸς αὐτοῖς, ἀποσφάξαι τοῖς ὀλιγαρχικῶς παρέδωκεν, ὅσῃ ἐλατῆρας ὀλιγαρχίας συναμφοτέροις ὄντας. ἡ δὲ καὶ τῆς ἄλλων ἐν ταῖς πόλεσι δημοτικῶν φόνος ὅσῃ ἀριθμητῶς, ἄτε δὴ μὴ κατ' ἰδίας μόνον

F ἀγίας αὐτῶν κτείνοντος, ἀλλὰ πολλῶν μὲν ἔχθρας, πολλῶν δὲ πλεονεξίας τῆς ἐκαστοῦ φίλων χρυσῶν ἀνδρῶν τὰ ποιῶντα καὶ συνεργῶντος. ὅθεν ὠδοκίμησεν Ἐπεοκλῆς ὁ Λακεδαίμονιος, εἰπὼν ὡς ὅσῃ αἱ Ἑλλὰς δύο Λυσάνδροις ἠέθηκε. ὅ ἢ αὐτὸ ἔτε καὶ πρὸς Ἀλκιβιάδου φησὶ Θεόφραστους εἰπεῖν Ἀρχίστρατον.

neque ferret civile iugum, neq; parere sustineret, oberrare expetisse & vagari alicubi equi in modum, qui ex liberis pascuis & pratis ad praesepe redit, & ad solitas reducit operas. Nam quam Ephorus allegat huius causam peregrinationis, mox edisseram. Quum dimissionem agrè & non citra laborem impetravisset ab Ephoris, conscendit. Reges, eo absente, qui considerauerunt sodalitiis eum tenentem oppida perpetuo imperio & dominatui Græciæ incubare, struebant, ut expulsi familiaribus illius, respubl. redderent popularibus. Verumenimverò, quum novus hinc esset excitatus motus, & primùm Athenienses, ex Pyla mouentes, triginta rectores essent adorti, eosque prælio fudissent, regressus properè Lysander fuit author Lacedæmonii, ut rebuspubl. quas administrabant pauci, subuenirent, pœnasq; exigerent à populis. Primò igitur triginta rectoribus in belli subsidium centum talenta mittunt, ac ducem præficiunt eis Lysandrum. At reges, malignitate & metu ne iterum caperet ille Athenas, statuerunt ut alter ipsorum susciperet expeditionem. Ac profectus est Pausanias, verbo contra populum Atheniensem pro tyrannis, reuera ad dirimendum bellum, ne amicorum opera redigeret Lysander denuò in potestatem suam Athenas. Quod quidem perfecit facilè: reductisque in gratiam Atheniensibus, atque composita feditione, ambitionem Lysandri præscidit. Rebelantibus breui de integro Atheniensibus, infimulatus Pausanias est quod frænato paucorum potentia populo ad insolentiam & licentiam fenestrâ aperuisset, Lysandro verò adiunxit existimationem viri non ad aliorum gratiam neque ad factum, verùm ex vsu ciuitatis Spartanæ seuerè imperantis. Fuit etiam eius ferox & fulminans ad reluctantes oratio. Siquidem ambigentibus de agri finibus Argiuis, & veriora quàm Lacedæmonios ratis se adferre, monstrato gladio, Qui hoc (inquit) potitur, hic de finibus agri dicit optimè. Quum ciuis Megarensis in concilio liberè cum eo ageret, Oratio tua (inquit) hospes indiget vrbe. Fluctuantes Bœotios, vtri parti adhærent, interrogauit, directis hastis fines ipsorum peragraret, an inclinatis. Quum Corinthii descuissent, & accedens ad muros Lysander Lacedæmonios segnes cerneret ad oppugnationem, lepus autem conspectus esset fossam transilire, Ecquid pudet vos (inquit) eos formidare hostes, quorum ob ignauiam mœnibus indormiunt lepores? Porro quum rex Agis fato functus esset fratre superstitite Agefilao & Leothyhide qui habebatur filius eius, impulit Lysander Agefilaum, cuius fuerat amator, ut iustam Herculis progeniem, ad regnum asserendum. Flagrabat enim Leotyichides infamia, quasi susceptus ex Alcibiade, qui quo tempore exul Spartæ agebat, stupri clandestinam consuetudinem cum vxore Agidis Timæa habuerat. Agis autem (vti fama est) collegit rem ex tempore non esse ex se prægnantem. Vnde Leotyichidem negligebat, ac non obscure reliquo tempore abdicabat. At vbi æger est Heræam delatus, iam morti vicinus hinc ab ipso adolescente, hinc ab amicis obsecrantibus inductus est ut adhibitis multis filium agnosceret Leotyichidem, & quum orasset adstantes, ut horum essent apud Lacedæmonios testes, expirauit.

A καὶ τὸ οἶκον ζυγὸν οὐ φέρων, οὐδὲ ὑπομῶν δὲ χεῖρας, πλάτης ὀρέγεται καὶ ἀειφοιτήσεως ἕνεκα ὡς ἵππος, ἐκ νομῆς ἀφ' ἧς καὶ λειμῶνος, αὐτὸς ἦκων ἐπὶ φάτιν, καὶ πρὸς ὅσων ἦεν ἔργον αὐτὸς ἀγόμενος. ἰὼ μὲν γὰρ Ἐφορος τῆς ἀποδημίας αὐτῆς αἰτίαν ἀναγράφει, μὲν μικρὸν ἀφηγήσασθαι. μάλιστα δὲ καὶ χαλεπῶς ἀφελῶσαι ἀφ' ἧς ἀμύνομος ὑπὸ τῆς ἐφόρων, ἐξέπλευσεν οἱ δὲ βασιλεῖς, ἀποδημήσαντες αὐτῶν, συμφρονήσαντες ὅτι ταῖς ἐπαίμαις τὰς πόλεις κατέχων, ἀφ' ἧς πρὸς δέχει καὶ κύριός ἐστι τῆς Ἑλλάδος, ἐπεσσοῦν ὅπως ἀποδώσοι τοῖς δυνάταις τὰ πρῶτα, τοῖς B ἐκείνους φίλους ἐκβλήοντες. οὐ μὲν γὰρ ἀλλὰ πάλιν πρὸς ταῦτα κινήματος ἡγομένης, καὶ πρὸς τῆς ἀπὸ φυλῆς Ἀθηνῶν ἐπιτελεσθέντων τοῖς τελεσθέντων, καὶ κεραιῶν, ἐπιδρωθέντων ἀφ' ἧς ταχέων ὁ Λύσανδρος, ἐπεισε τοῖς Λακεδαίμονι τοῖς ὀλιγαρχίας βοηθεῖν, καὶ τῶν δυνάταις κολάζειν. καὶ πρὸς τοῖς τελεσθέντων πέμποιον ἕκατόν τετρακόντα πρὸς τὸν πόλεμον, καὶ στρατηγὸν αὐτῶν, Λύσανδρον. οἱ δὲ βασιλεῖς φηνοῦντες, καὶ δεδιότες μὴ πάλιν ἔλθαι τὰς Ἀθῆνας, ἐγνωσαν ἐξίεναι τὸν ἕτερον αὐτῶν. ἐξήλθε δὲ ὁ Πασαίας, λόγῳ μὲν ὑπὸ τῆς τυραννίδος ἐπὶ τῆς δῆμον, ἔργῳ δὲ, καταλύσων τὸν πόλεμον, ὡς C μὴ πάλιν ὁ Λύσανδρος εἶχε τῆς φίλων κύριος ἡγοῖτο τῆς Ἀθηνῶν. τὸ μὲν οὖν διεπραξάτω ῥαδίως, καὶ τοῖς Ἀθηνῶσις ἀφ' ἧς ἀμύνομος, καὶ ἀπαύσας τὴν σάσιν, ἀφείλετο τῆς Λύσανδρος τῆς φιλομῶν. ὀλίγῳ δὲ ὑστερον ἀπὸς αὐτῶν πάλιν τῆς Ἀθηνῶν, αὐτὸς μὲν αἰτίαν ἔλαβεν ὡς ἐγκεχαλινωμένον τῆς ὀλιγαρχίας τῆς δῆμον δυνεῖς αὐτὸς ἐξυβρίσασθαι καὶ δρασιώεσθαι τῶν δὲ Λύσανδρος πρὸς τῆς ἀφ' ἧς ἀμύνομος οὐ πρὸς ἑτέρων χεῖρ, ὅσδε θαυμάσιος, ἀλλὰ πρὸς ὅ τῆς Σπάρτης συμφρονῶν ἀντακίως στρατηγῶντος. ἰὼ δὲ καὶ τῶν λόγῳ δρασιῶν, καὶ ἀφ' ἧς ἀμύνομος πρὸς τῶν ἀπὸ τῶν ἀφ' ἧς ἀμύνομος. D οἱς μὲν γὰρ ἀμφιλογούμενοι πρὸς τῶν ὀρων, καὶ διακρίσας τῆς Λακεδαίμονιαν οἰομένοις λέγειν, δείξας τὴν μάχην, ὁ αὐτῆς (ἐφη) καὶ τῆς βέλπης πρὸς τῶν ὀρων ἀφ' ἧς ἀμύνομος. Μεγαρέων δὲ ἀνδρὸς ἐν τῆς συλλόγῳ παρρησία χρησαμένη πρὸς αὐτὸν, οἱ λόγοι οὗ (εἶπεν) ὡς ἐνε, πόλεως δέονται. τῶν δὲ Βοιωτῶν ἐπαμφοτερίζοντες ἠρώτα πότερον ὀρτοῖς τοῖς δόξασι ἢ κεκλιμένοις εἶχε πορβήσασθαι τῶν χερῶν αὐτῶν. ἐπεὶ δὲ τῆς Κορινθίων ἐφεσῶτων, παρερχόμενος πρὸς τὰ τείχη, τῶν Λακεδαίμονις ἐώρα πρὸς ἀλλοῖν ὀκνῶντας, καὶ λαγῶς τις ὡφθη ἀφ' ἧς ἀμύνομος τὰ φρον, οὐκ ἀγνώεσθε (ἐφη) ποιούτῶν. E φοβέμενοι πολεμίοις, ὡν οἱ λαγῶι δι' ἧς ἀμύνομος τοῖς τείχεσιν εἶχε τεύθεισιν, ἐπεὶ δὲ Ἀγίς ὁ βασιλεὺς ἐτελεύτησεν, ἀδελφὸν μὲν Ἀγισίλαον κατελιπόντων, ἡνὲν ὁ νομίζόμενος Λεωτυχίδην, ἐραστής τῆς Ἀγισίλαος γυναικὸς ὁ Λύσανδρος, ἐπεισεν αὐτὸν ἀπὸ λαμβάνεσθαι τῆς βασιλείας, ὡς Ἡρακλείδην ὄντα γνήσιον. ὁ γὰρ Λεωτυχίδης ἀφ' ἧς ἀμύνομος εἶχε Ἀλκιβιάδους γυνεῖναι, στυγερῶς αὐτὸν χυρῶν τῆς Ἀγίδος γυναικὶ Τιμῆα καὶ ὄν χεῖρον φθῶν ἐν Σπάρτῃ διέπειθεν. ὁ δὲ Ἀγίς (ὡς φασί) χεῖρον μὲν λογισμῶν πρὸς ἧς ἀμύνομος στυγερῶν, ὡς ἔκνησεν δὲ αὐτῶν, παρημέλει τῆς Λεωτυχίδος, καὶ φανερῶς αὐτὸν ἀγαγόμενος F αὐτὸν, πρὸς τὸν λοιπὸν χρόνον ἐπεὶ δὲ νοσῶν εἰς Ἡρακλῆα ἐκοιμήθη, καὶ τελευτῶν ἐμελλε, τὰ μὲν ὑπὸ αὐτῶν νεανίσκου, τὰ δὲ ὑπὸ τῆς φίλων ἐκλιπαρηθείς, ἐσαπτόν πολλὰν ἀπέφηνεν ἡνὲν αὐτὸν τὸν Λεωτυχίδην καὶ δεηθείς τῆς παρόντων ὅτι μὲν ῥησασθαι ταῦτα πρὸς τοῖς Λακεδαίμονις, ἀπέθαιεν.

Vnde quum rebus gerendis multos praeficeret gregarios milites, eosque urbibus regendis praeponebat, Lyfandro carnium diuidendarum attribuit munus. Inde quasi insultandi causa Ionibus, Eant nunc, inquit, & meum carnium diuisorem colant. Quare visum Lyfandro est in sermonem cum illo venire, sitque concisum eorum & Laconicum colloquium: Na tu bene (inquit) nosti, Agesilae, amicos conculcare. Ibi ille, Sanè, si me esse maiores velint. Illos, qui opes meas amplificabunt, harum æquum est eos esse consortes. At id tu dixisti (inquit Lyfander) Agesilae, potius, quam ego feci. Te verò precor, vel externorum causa qui coniciunt in nos oculos, eo me loco reponas sub ductu tuo, vbi positum, quam minimè tibi odiosum, & magis vtilem fore putes. Hinc legatus in Hellepontum missus est, qui quamuis magis incensus in Agesilaum esset, non praetermisit tamen officium suum facere. Mithridatem Persam, qui offensionem cum Pharnabazo habebat, praestantem virum & exercitu succinctum, impulit ad defectionem, adduxitque ad Agesilaum. Ad aliam rem in bello nullam adhibitus, verum elapso tempore Lacedaemonem vilis rediit, cum infestus Agesilao, tum totam rempubl. magis quam antè exosus: statuitque praestruata pridem, & adornata ad mutationem ac res novas exequi tunc, nec procrastinare. Ea haec erant: Ex posteritate Herculis, qui confusi cum Doriis fuerunt, & in Peloponnesum remeauerunt, magna & clara gens floruit Spartæ. Non admissi tamen ad regni successorem omnes sunt, verum hæsit id penes duas solum familias, qui Eurytionidae & Aegiadae appellabantur. Ceteri ex generis dignitate prerogatiuam in rep. nullam habebant: virtutis verò decora patebant omnibus. qui obtinere poterant ea. Ex his quum esset Lyfander, vt rebus gestis inclytum nomen comparauit, multosque amicos & opes conciliauit, iniquo ferebat animo, quod illa in vrbe, quam ipse amplificauerat, alii, qui nihilo se essent natalibus illustrioribus, regnarent, cogitauitque ex duabus familiis regnum traducere & conferre in medium ad omnem Herculis progeniem, vel (vt quidam aiunt) non ad Herculis posteros, sed ad Spartiatas, ne præmium id stirpis Herculis esset, sed eorum qui similes essent Herculis virtute, quæ illum quoque ad decorum honores euexisset. Sperabat autem fore quum de regno ita disceptaretur, neminem præ se designatum iri Spartiatem. Ac primùm inducere ciues ipse institit & molitus est, atque orationem edidit à Cleone Halicarnasseo compositam. Hinc, vbi rei quam nouabat importunitatem & molem consilia vidit audaciora flagitare: quasi in tragœdia machinam in ciues attollens, sortes Delphicas atque oracula contexuit concinnauitque, nihil habiturum se ratus ex Cleonis artificio praesidii, ni metu aliquo dei & superstitione prius ictos occupatosque ad orationem illam ciues subdolè deduxisset. Itaque refert Ephorus eum, vbi Pythiam aggressus est peruertere, ac mox sollicitauit per Phereclum Dodonidas, & reiectus ab his est, ad Ammonis templum profectum, ostensa magna mercede cum sacerdotibus egisse, quos ex indignatione Spartam certos ad accusandum Lyfandrum legasse. Absoluto illo, dixisse abeuntes Afros, Nos verò iudicabimus, Spartiatæ,

A ὥστε τοῖς πολλοῖς φρασιώταις ἡγεμονίας παραγμάτων καὶ διοικήσεις πόλεων ἀποδίδου, τὸ Λύσανδρον ἀπέδειξε κρείττω δαίτην. εἶτα δὲ ἐφύβεϊζον πρὸς τοὺς Ἴωνας, Ἀπείοντες (ἔφη) νῦν τ' ἐμὸν κρείττω δαίτην θεραπεύετωσαν. ἔδδξεν οὖν Λυσάνδρου εἶπε λόγον πρὸς αὐτὸν εἰπεῖν καὶ γίνεται βραχυς καὶ Λακωνικός αὐτῷ εἰπεῖν λόγος, Ἡκελάς ἦδεις, ὦ Ἀγισίλαε, φίλοις ἐλαττωῖ. καὶ ὅς, Ἀν γὰρ ἐμοὶ βούλωνται μείζονες εἶ. τοὺς δ' αὖξοντες τὴν ἐμὴν δυνάμιν, καὶ μετέχειν αὐτῆς, διέειπεν. Ἀλλ' ἴσως μὲν, ὦ Ἀγισίλαε, σοὶ λέλεκται μάλλον ἢ ἐμοὶ περὶ τῆς δέουσαις, καὶ εἶπε τὸς ἐκ τῶν ἀειθέρων οἱ πρὸς ἡμᾶς ἀποβλέποισιν, ἐν ταῦτά με τῆς σαυτῆς φρασιώταις τάξον, ὅπου τετραγώνον, ἠκιστα μὲν ἐπαρτή, μάλλον δὲ χρησιμὸν ἔσεσθαι σαυτῶν νομίσεις. ἐκ τούτου πρὸς οὐδὲν εἰς Ἑλλήσποντον ἐπέμπετο καὶ τὸ μὲν Ἀγισίλαον δι' ὀργῆς εἶχε, οὐκ ἠμέλει δ' ἐπὶ τῶν θεῶν κατατίθειν. Μιθριδάτην δὲ τὸν Πέρσιον πρὸς κεκρυπτά Φαρναβάζου, ἡγεμόνον αὐτοῦ καὶ φρασιώταιν ἔχοντα πρὸς αὐτὸν ἀποστήσας, ἤγαγε πρὸς τὸν Ἀγισίλαον. ἄλλο δὲ ὅσδεν ἐχρήσατο αὐτῶν πρὸς τὸν πόλεμον ἀλλὰ τὴν χρόνῳ διελθόντος, ἀπέστλθει εἰς τὴν Σπάρτην ἀπίμφοτος ὀργισμένον μὲν τῷ Ἀγισίλαῳ, μισῶν δὲ καὶ τὴν ἄλλην πολιτείαν μάλλον ἢ τὴν πρὸς τὸν πόλεμον, καὶ τὰ πάλαι δοκιμῶτα συσκευάζουσα καὶ μεμηχανησάσα πρὸς μεταβολὴν καὶ νεωτερισμὸν, ἐγνωκίως ἐχειρεῖν τότε καὶ μὴ ἀμελέειν. αὐτὸ δὲ τοιάδε τῶν αἰαμαρξέντων Δωριέων Ἡρακλείδων, καὶ κατελόντων εἰς Πελοπόννησον, πολὺ μὲν ἐν Σπάρτη καὶ λαμπερὸν ἠνθισσε γένος οὐ πᾶσι δὲ αὐτῶν τὴν βασιλικὴν μετὶ εὐδοχίης, ἀλλ' ἐβασίλευον ἐκ δυνεῖν οἰκων μόνον, Εὐρυκωντίδαι καὶ Ἀγιάδαι πρὸς αὐτοὺς ὀνόματι, τοῖς δὲ ἄλλοις ὅσδεν ἑτέροις πλέον ἔχον ἐν τῇ πολιτείᾳ εἶπε τὸν ἀγίρειαν ἡγήσασθαι αἱ δὲ αὐτῶν ἀρετῆς ἡμῶν πᾶσι παρέκειντο τοῖς δυναμοῖσι. τῶν οὖν γεροντῶν ὁ Δυσάνδρος, ὡς εἰς δόξαν τὴν πρὸς αὐτῶν ἦρθη μεγάλῳ, καὶ φίλοις ἐκείνησιν πολλοῖς καὶ δυνάμιν, ἤρξατο τὴν πόλιν ὁρᾶν ὑπὸ αὐτῶν μὲν αὐτοκράτορας, ὑπὸ ἑτέροις δὲ βασιλοκράτορας, ὅσδεν ἐβέβηκεν αὐτῶν γεροντῶν καὶ διανοεῖτο τὴν ἀρχὴν ἐκ τῶν δυνεῖν οἰκων μετὰ στήσας, εἰς κρινὸν ἀποδοῦναι πᾶσιν Ἡρακλείδασι ὡς ἐπὶ οἱ φαῖν, ἔχ' Ἡρακλείδασι, ἀλλὰ Σπαρτιάταις. ἵνα μὴ τὴν ἀφ' Ἡρακλείδων, ἀλλὰ τὴν οἶος Ἡρακλῆος δὲ γένος ἀρετῆς κρινοκράτων, ἢ κακίον εἰς τῶν ἡμῶν ἀντήγαγῃ. ἠλπίζε δὲ τὴν βασιλείαν οὕτω διαζομένης, ὅσδεν αὐτῶν Σπαρτιάταις αἱ ἀρετῆσας. πρὸς τὸν μὲν ἐν ἐπεχείρησε καὶ παρεσκεύασατο πείθειν δι' ἑαυτῆς τῶν πολιτῶν, καὶ λόγον εἰσεμέλετα πρὸς τὴν ἀποτίειν γεραμμόν ὑπὸ Κλέωνος τῶν Ἀλικαρνασσίως ἔπειτα τὴν ἀποτίειν καὶ ὁ μέγιστος ἔχωντο μολύβδῳ πρὸς ἀγματος ὁρᾶν ἵταμφοτέρας δυνάμιν βοηθείας, ὡς αὐτῶν ἡγεμονία μὲν αὐτῶν ἀφ' ὅτι τοῖς πολιτῶν, λόγια πύλοχρητα καὶ χρησιμῶσι συνετίη καὶ κατεσκεύασεν ὡς ὅσδεν ὁ φησὶ μολύβδῳ ὑπὸ τῶν Κλέωνος δεινότητος, εἰ μὴ φόβῳ πινὶ θεοῦ καὶ δεισιδαιμονία πρὸς ἀπλήσας καὶ χειρωσάμενος, ὑπαγάγει πρὸς τὴν ἀρχὴν τοῖς πολιτῶν. Ἐφορος μὲν οὖν φησὶν αὐτὸν, ὡς τὴν τε Πυθίαν ὅτι ἀρξάσας ἀφ' ἡμεῶν, καὶ τῶν Δωδωνίδας αὐτῆς ἀρξάσας ἀφ' ἡμεῶν ἀπέτυχεν, εἰς Ἀμμωνος αἰαβίωσαι, καὶ ἀφ' ἡμεῶν τοῖς πολιτῶν πολὺν χροῖον διδόντα. τῶν δὲ δις χροῖον, εἰς Σπάρτην πῖνας ἀποστείλαι τὸν Λυσάνδρου κατηρησέντες, ἐπεὶ δὲ ἀπελύθη, τῶν Λίβας ἀπείοντες εἶπεν, Ἀλλ' ἡμεῖς γὰρ βέλπον ὡς Σπαρτιάταις κρινοκράτων,

ἔτην ἦκητε πρὸς ἡμᾶς εἰς Λιβύην οἰκήσοντες· ὡς δὴ χρη-
 σμοὺ ἴσως ὄντος παλαμοῦ, Λακεδαίμονιους ἐν Λιβύῃ κατο-
 κῆσαι. τὴν δ' ὄλιον ἔπιβουλήν τε σκαμνίσαι τὴν πλάσμα-
 τος, οὐ φαύλιον οὐσαν, ὁδὸν ἀφ' ἧν ἔτυχεν ἄρξασθαι, ἀλλὰ
 πολλὰς τε μεγάλας ὑποθέσεις, ὡς πρὸς ἐν Διὰ γράμα-
 μαὶ μαθηματικῶν, πρὸς λαβούσαν, καὶ Διὰ λημμάτων
 χαλεπῶν τε διεπορεύων ἔπι τὸ συμπέραςμα πρὸς ἰσοδοσίαν,
 ἡμεῖς ἀναγράψομεν, ἀνδρὸς ἰσοκράτους καὶ φιλοσόφου λόγου
 καὶ ἀρχαίου θύσαντες. ἡ γὰρ γένεσις ἐν Γόντῳ κύνει δὲ Ἀπόλ-
 λωνος Φάρινον, ὃ πολλοὶ μὲν (ὡς εἰχὸς ἡ) ἠπίσω, πολλοὶ
 δὲ καὶ πρὸς εἰχόν· ὡς τε καὶ τεκνύσας παιδίον ἄρρην, ὑπὸ πολλῶν
 τε γυναικῶν ἀπουδάξασθαι τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἐπιμέλειαν.
 ὄνομα δὲ τῶν παιδῶν Σιλίων ἐκ δὴ τῆς πινος αἰτίας ἐτέθη. ταύ-
 τῶν λαβῶν ὁ Λύσανδρος ἀρχὴν παρὰ λαοῦ πρὸς
 ἐτεκταίνετο τε στυφέλαιεν, ὅτι ὀλίγους ἀρχαίους ὁδὸν φαύ-
 λους τε μύθου πρὸς ἀγωνισαῖς, οἱ τὴν τε φήμην τῆς ἡμέ-
 σεως τῶν παιδῶν εἰς πίσιν ἀνυπόπτως πρὸς ἡρῶν ἄλλοντε λό-
 γον ἐκ Δελφῶν ἀπικημίσαντες εἰς τὴν Σπάρτην κατέβα-
 λον καὶ διέσπειραν, ὡς ἐν γράμμασιν ἀπορήτοις ὑπὸ τῶν ἱε-
 ρῶν φυλάττειντο παμπάλαμοι δὴ τινες χρησμοί· καὶ λαβεῖν
 ὅτι ἐξέστ' ἔτι, οὐδ' ἐντυχεῖν θεμῶν, εἰ μή τις ἀρχὴ γε-
 νῶς δὲ Ἀπόλλωνος ἀφίκοιτο τῶν πολλῶν ἡρόν, καὶ στυφίμα-
 πῖς φυλάττοιεν τὴν ἡμέσεως γυναικῶν πρὸς ἀρχῶν, καμίσαιτο
 ταῖς δέλτας ἐν αἷς ἦσαν οἱ χρησμοί· τῶν δὲ πρὸς ἀπεσκόβα-
 σμῶν, ἔδει τὴν Σιλίων ἐλθόντα τὸς χρησμοὺς ἀπατεῖν, ὡς
 Ἀπόλλωνος παιδῶν τῶν δὲ συμπεραίνοντα τῶν ἱερέων, ἔξ ἀκρι-
 βουῶν ἐκαστα, καὶ ἀρχαίως ἀεὶ ἀρχῶν τῶν ἡμέσεως. τέλος δὲ,
 πεπεισμῶν δὴται, ὡς Ἀπόλλωνος ὑφ' αἰδέσθαι τὰ γράμμα-
 τα· τὴν δὲ ἀναγνῶναι πολλῶν παρόντων, ἀλλὰς τε μὲν τῶν καὶ
 ἡς ἐνεκα πλάσαι τὴν βασιλείαν, ὡς ἀμεινον εἶναι καὶ λαῶν
 Σπαρτιάταις ἐκ τῶν ἀρίστων πολιτῶν ἀρχαίους τὸς βασι-
 λέας. ἦδη δὲ τῶν Σιλίων μειρακίου γενομένου καὶ πρὸς τὴν
 πρὸς ἡμῶν ἡρόν, ἐξέπεσε τὸ δρᾶμα τὸ Λύσανδρος, ἀπολ-
 μία τὴν ἀποκριτῶν καὶ στυφῶν ἐνός, ὡς ἐπ' αὐτὸ ὄρρην ἦλ-
 θεν, ἀποδειλιάσαντος καὶ ἀναδύτος. ἔμην ἐφορεῖται γε τῶν
 Λυσάνδρου ζῶντος ἔθην, ἀλλὰ μὲν τὴν τελευτήν. ἐτελευτήσε
 δὲ πρὸς δὲ Ἀσίας ἐπὶ μελῆται τὴν Ἀγαστῶν, ἐμπεσὼν εἰς τὴν
 Βοιωτικὸν πόλεμον, ἢ μάλλον ἐμπεσὼν τὴν Ἑλλάδα. λέγεται
 γὰρ ἀμφοτέρως καὶ τῶν αἰτίας οἱ μὲν τινες ἐκείνην ποιοῦσιν, οἱ δὲ
 Θεβαίων, οἱ δὲ κρινῶν. Θεβαίοις μὲν ἐγκραδουῶντες τὴν ἐν
 Αὐλίδι τῶν ἱερῶν ἀρχαίους, καὶ ὅτι τὴν πρὸς Ἀνδροκλείδην καὶ
 Ἀμφίποιν χρησμοὺς βασιλικῶν ἀρχαίους ἀρχαίους, ἔπι τῶν
 Λακεδαίμονιους Ἑλλῶνικόν πρὸς ἡμῶν πόλεμον, ἐπέθεντο
 Φωκεῖσι, καὶ τὴν χώραν αὐτῶν ἐπόρησαι. Λύσανδρον δὲ φα-
 σιν ὄρη φέρειν ὅτι τὸ δεκάτης ἀπτεποιήσαντο τῶν πολέμων Θε-
 βαίοι μόνον, τῶν ἄλλων συμμάχων ἢ συζώντων, καὶ πρὸς
 χρημῶν ἠγαστῶν αὐτῶν Λύσανδρος εἰς Σπάρτην ἀπέ-
 σταλε. μέγιστα δὲ ἔπι τῶν πρὸς ἀρχῶν ἀρχῶν Ἀθηνῶν εἰ-
 λαθερώσεως ἀπὸ τῶν τελευτήτων τυραννῶν, οἱ Λύσανδρος
 μὲν κατέστησεν, Λακεδαίμονιοι δὲ δυνάμειν καὶ φόβον αὐτοῖς
 πρὸς πρὸς ἡμῶν, ἐψηφίσαιτο τὸς φθῶντας δὲ Ἀθηνῶν, ἀ-
 γογίμοις εἰς τὴν πόλιν ἀρχῶν, ἐκ ἀποδοῖς δὲ πῶς ἐπιστῶντο
 πῶς ἀρχῶν. πρὸς ταῦτα γὰρ ἀπτεψηφίσαιτο Θεβαίοι
 ψηφίσματα πρὸς ἡμῶν καὶ ἀδελφὰ τῶν Ἑρακλείους καὶ Διονύσου πρὸς ἡμῶν, οἰκίαν μὲν ἀνέσθαι πᾶσιν καὶ πόλιν
 ἐν Βοιωτίᾳ πῶς δεοῦντο Ἀθηνῶν, τὸν δὲ τῶν ἀρχῶν φουράδι μὴ βοηθῆσαι, ζημίαν ὀφείλειν ταλαίων.

A rectius, quum apud nos in Africa habitabitis, quod vetus vaticinium esset migraturos Lacedæmonios in Africam. Totam autem technam & astutiam commenti, quæ neq; mediocris fuit, neq; à vulgari ducta fonte, sed velut in diagrammate mathematico, multa habuit & magna principia, per spinofaque & contorta lemmata progressa ad conclusionem est, sequuti scripta cuiusdam historici & philosophi, explanabimus. Mulier erat in Ponto quæ prægnantem ferebat se ex Apolline, cui multi (neque immeritò) fidem non habebant, multi etiam credebant. Vnde quum filium peperisset, complures & nobiles magnam nutrimento- rum eius atq; educationis egerunt curam. Nomen puero aliqua certè ex causâ Sileno est inditum. Hoc sumpto Lysander exordio, reliqua de suo affuit & attexuit. Nec verò paucos vel contemnendos habuit sibi in hac fabula seruire paratos, qui famam pueri natalium citra suspicionem vllam aduexerunt. Alium præterea vulgauerunt & dissipauerunt Spartz, Delphis petitum, rumorem: oracula peruectusta à sacerdotibus in arcanis tabulis conseruari, neq; attrectare has vel legere fas esse, nisi longo æuo natus ex Apolline venisset, & generationis suæ indicio, quod notum custodibus esset, edito iis tabulas quib. sortes continebantur, accepisset. His præstructis veniendum sicut Apollinis filio Sileno erat ad poscenda oracula: sacerdotes conscii singula sedulò rimare de natalibus eius & percontari debebant. Postremò, his adducti scilicet, libellos tanquam Apollinis filio ostendere, atque hic in magna corona cum alia recitare oracula, tum cuius causa hoc institutum commentum fuerat de regno, præstare & satius esse Spartiatis ve ex optimis ciuibus legerent reges. Vt iam adoleuit Silenus, atq; ad rem agendam veniebat, ecce, Lysander à fabula excidit vnus ignauia histrionis & adminiftri, qui, quum admouenda operi manus esset, obtorpuit & tergiuerfatus est. Nihil tamen, dum superstes Lysander fuit, patefactum est, sed post obitum eius. Decessit ante reditum ex Asia Agesilai, quum in bellum Bœoticum incidisset, vel potius Græciam coniecisset. Nam obtinet vtraque fama, atq; alii in illum causam, alii in Thebanos, nonnulli in vtrosque conferunt. Thebanis obiiciunt sacrificii Aulide dissipationem, & quod redemptis pecunia regis, Androclida & Amphitheo, ad illigandos bello Græciæ Lacedæmonios, sint adorti Phocenses, atq; fines eorum depulati. Lysandrum stomachatum ferunt, quod cæteris tacentibus focis, decimam prædæ soli vendicassent Thebani, missamq; à Lysandro Spartam pecuniam indignè tulissent. Maximè verò quòd eximendi se Atheniensib. primordium dedissent à triginta tyrannis, quos ipse constituerat. Ad quos viribus & terrore armandos decreuerant Lacedæmonii exules Atheniensium vndique ducendi ius esse, pro hostibus habendos qui obstarent ducentibus. Aduersus id decretum sciuerunt aliud Thebani dignum & germanum Herculis & Liberi patris factis, omne rectum & oppidum Bœotix Atheniensibus, si quibus vsus foret patère: Qui exuli, dum duceretur, opem non tulisset talentum multæ nomine pensurum:

Si quis Athenas ferret per Bœotiam in tyrannos arma, neminem id neque videre, neque audire Thebanorum. Neque verò qui hæc tam Græca & humana sciuerant, factis decreta non sunt exequuti. Imò Thrasylbulus cum sua cohorte occupata Phyle, conatus suos ceperunt ex Thebis, quòd arma & pecuniam comparassent, atq; rem secreto aggredierentur auxilio Thebanorum. Has causas arripuit contra Thebanos Lyfander. Qui quum ob atram bilem ex senio turgentem ira arderet planè aspera, incitauit induxitq; ephoros vt aduersus illos mitterent præsidium, ac dux creatus cum copiis profectus est. Post rex quoque Pausanias est cum exercitu missus. Ceterum hic ambitu per Cithærona ducens in Bœotiam irrupturus erat, Lyfander ei per Phocidem occursum cum magnis copiis. Atq; Orchomeno potitus est per voluntariam deditionē, Lebadiam expugnauit diripuitq;. Mox literas misit ad Pausaniam, vt sibi ad Haliartum ex Platæis occurreret. Nam prima luce admoturum se Haliartiorum muris exercitum. Quæ literæ, quòd incidisset in speculatores tabellarius, sunt ad Thebanos delatæ. Hi Atheniensibus, qui suppetias ipsis venerant, vrbe commissa, prima vigilia eruperunt, & paulò ante Lyfandrum venerunt Haliartum, ac partim oppidum ingressi sunt. Ille primò, castris in tumulo positis, statuit Pausaniam operiri: inde crescente die quum quiescere non posset, armis captis focisque; incitatis per viam longo agmine succedebat ad mœnia. Thebanorum pars quæ substiterat extra muros, sinistrum latus claudentes oppido inuasērunt sub fonte, quam Cissufam appellant, extremum hostium agmen. Hic nutrices fabulantur Liberum patrem infantem modò editum abluisse. quippe colore nitet vinum repræsentante limpidoque, & est potu gratissimus, nec procul styrales Cretenses nascuntur passim. Quæ vestigia Haliartii domicilium ibi Rhadamanthū habuisse iactant. Tumulum quoq; eius ostendunt, quem Alea vocant. Iam Alcmena iuxta est monumentum, eamq; illic autumant funeratam, quum nupisset defuncto Amphitryone Rhadamantho. Porro qui intra muros Thebani erant, cum Haliartiis instructi non mouerunt se in præsentia. Vt verò Lyfandrum cum antesignanis successisse viderunt ad mœnia, porta repente patefacta erumpunt, illumque cum vate interficiunt, præterea paucos alios. Nam maxima pars recepit se properè ad aciem. Sed quum Thebani eodem ardore instarent iis, omnes terga dedere, collesq; effusi petiere. Mille ex illis desiderati: ex Thebanis ceciderunt trecenti, quos impetus in consecrandis hostibus in aspera & munita loca abstulit. Hi suspitione erant adspersi facere cum Lacedæmoniiis: quam labem dum eluere volunt apud ciues, neque sibi parcunt, in persequendis hostibus nequicquam periere. Hæc clades Pausaniæ in itinere Thespias à Platæis mouenti nuntiata est, qui instructo agmine contendit Haliartum. Eòdem ex Thebis aduenit cum Atheniensibus Thrasylbulus. Quum institueret Pausanias per inducias mortuos petere, maiores natu Spartiatarū & apud semetipfos fremuerunt, & regem adeuntes testati sunt non subluros se per inducias Lyfandrum:

A δὲ τις Αἰθιάξει Δίῃ τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῖς τυράνοις ὅπλα κρημίζῃ, μὴτε ὀρθῶ πινὰ Θεβαίων, μὴτε ἀκούειν, καὶ οὐκ ἐψηφίσαντο μὴ οὕτως Ἐλληνικὰ καὶ φιλαίνδορπι, ταῖς δὲ παλαιῖσι τοῖς γραμμῶσιν ὁμοίως ἐπαρέχον· ἀλλὰ Θεστυβελος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, Φυλῷ καὶ Γαλαβόντες ἐκ Θεβῶν ὠρήθησαν, ὅπλα καὶ κρημῶνα καὶ ὁ λατὴν καὶ ὁ δὲ Ξαοδάμ, Θεβαίων αὐτοῖς συμπῶντα σκῆλασάτων, ἀγίας μὴ οὐ τῶν τὰς ἔλαβε καὶ τῆν Θεβαίων Ὁύσανδρος. ἤδῃ δὲ προμύπασι χαλεπὸς ὢν ὀργῶν, εἶπε τῷ μεταρρητῶν ἑπιπέλους αἰς γήραος, παρῶς τὴν ἐφόρους καὶ σὺν ἐπέσει περὶ Φυλῶν φρεσὶν ὅτι ἐπὶ αὐτῶν, καὶ λαβῶν τῆν ἡγεμονίαν ἔζεγράτευσεν. ὑφῆσεν δὲ καὶ Πασαίαν τῆν βασιλίαν μὴ εὐπραγίαν ἀπέειπεν. ἀλλὰ Πασαίας μὴ κύκλῳ παρελθὼν Δίῃ τῶν Κιθαράων, ἐμελλεν εἰς τῶν Βοιωτίας εἰς βόρην. Ὁύσανδρος δὲ εἶπε Φακίων ἀπὸ τῶν εὐραϊῶν τὰς ἔχον πολλοὺς, καὶ τῆν μὴ Ὀρχομῶν πόλιν ἐκείνης ὑποσχωρήσασθαι ἔλαβε, τῆν δὲ Λεβαδίαν ἐπελθὼν διεπόρησεν. ἐπεμύσεν δὲ τῶν Πασαίας γραμμῶν κελῶν εἰς Ἀλίαν ἐκ Πλαταιῶν σὺν Ἀπείων, ὡς αὐτὸς αἴμα ἡμέρας πρὸς τοῖς περὶ τῆν Ἀλιάρτων γηροκόμος. Ταῦτα τὰ γραμμῶντα πρὸς τῶν Θεβαίων ἀπὸ τῶν, τῶν κρημίζοντες εἰς κρημῶν σκόπος ἵνας ἐμπεσόντες· οἱ δὲ, πρὸς ὁμοιότητων αὐτοῖς Αἰθιάων, τῆν μὴ πόλιν ἐκείνοις διεπέπυσαν, αὐτοῖς δὲ πρὸς πρῶτον ὑπὸν ἔξορμήσαστες, ἔφθασαν ὀλίγῳ τῷ Ὁύσανδρῳ ἐπὶ Ἀλιάρτων γηροκόμοι, καὶ μέρει τῆν παρῆλθον εἰς τῶν πόλιν. ἐκείνοις δὲ μὴ πρῶτον ἐγγῶν, τῶν εὐραϊῶν ἰδρύσας ἑπὶ λέφῶν πρὸς εἰ μὴ τῶν Πασαίας· ἐπειτα πρὸς τῶν ἡμέρας ἄγεμῶν οὐ δυνάμενος, λαβῶν τὰ ὅπλα καὶ τοῖς συμμάχοις παρερμήσας, ὅρῳ τῆν φάλαγγι πρὸς τῶν ὁδὸν ἦγε πρὸς τῶν περὶ τῶν Θεβαίων οἱ μὴ ἔξω μετρηκότες ἐπὶ Σριερά τῶν πόλιν λαβόντες, ἐβάδιζον ἑπὶ τοῖς ἐχάτοις τῶν πολεμίων,

D ὑπὸ τῶν κρημῶν τῶν Κισσοδοσῶν πρὸς ἄλλοι μὴ ἔνθα μνηστορεδοῖ τῶν πεινάς, νηπιον ἐκ τῆς λοχίας ἀπολοδοσαί τῶν Διόνυσον, καὶ γὰρ οἶνω τὸν ἑπισίλβει τῶν γραμμῶν καὶ διαυγῆς, καὶ πῆν ἦδισον. οἱ δὲ Κρήσιοι εὐραγῶν οὐ πρὸς τῶν πρὸς περὶ κεινῶν ἃ τεκμήρια τῆς Ραδαμαῖθνος αὐτοῖς κρημῶν κήσεως Ἀλιάρτοι ποιόδεται, καὶ τῶν αὐτῶν δεικνύουσιν, Ἀλεᾶ κρημῶντες ἐπὶ τῶν τῶν Ἀλκμῶν μνημῶν ἐπὶ, ἐπὶ ταῦτα γὰρ ὡς φασιν) ἐκ ηδῶν, σιμοικῆσασα Ραδαμαῖθνῶν μὴ τῶν Ἀμφιδύωνος τελευτώ. οἱ δὲ ἐπὶ τῶν πόλει Θεβαίων μὴ τῶν Ἀλιάρτων σιμοικῆσασα, τῶν μὴ ἡσύχασον· ἐπειδὴ δὲ τῶν Ὁύσανδρον ἄμα τοῖς πρῶτοις πρὸς πρὸς τῶν πρὸς τῶν κατείδον, ἔξαπῆς ἀοίξαντες τῶν πύλας καὶ πρὸς πρὸς αὐτῶν τε μὴ τῶν μύτῶν κατείδον, καὶ τῶν ἄλλων ὀλίγους ἵνας· οἱ γὰρ πλείστοι, ταχέως ἀπέφυγεν πρὸς τῶν φαλαγγῶν. τῶν Θεβαίων οὐκ αἰέντων, ἀλλὰ πρὸς κρημῶν αὐτοῖς, ἐβάποντο πρὸς τῶν αἰὰ τῶν λέφῶν φάλαγγιν. καὶ χίλιοι πύλοισιν αὐτῶν ἀπέθανον δὲ καὶ Θεβαίων τριακῶσι, πρὸς τῶν φαλάγγων καὶ κρημῶν τοῖς πολεμίοις σιμοικῶντες. οὔτε δὲ ἦσαν ἐπὶ αἰπὰ τῶν λακωνίζον, ὑποσχωρῶντες ἀπολύσασα τοῖς πόλιταις, καὶ σφῶν αὐτῶν ἀφειδῶντες ἐπὶ τῶν διώξει, πρὸς ἀναλώθῆσαι. τῶν Πασαίας δὲ πάρος ἀλλελεται καθ' ὁδὸν ἐκ Πλαταιῶν εἰς Θεσπίας πορβομῶν, καὶ σιμοικῶν ἦκε πρὸς τῶν Ἀλίαν ἦκε δὲ καὶ Θεστυβελος ἐκ Θεβῶν, ἄγων τῶν

Αἰθιάων, βαλδομῶν δὲ τῶν Πασαίας τῶν νεκροῖς ὑποσχωρῶντες ἀπαιτεῖν, δις φορῶντες οἱ πρὸς τῶν Σπαρτιάταις, αὐτοῖς τε καὶ ἑαυτοῖς ἠγνάκτον, καὶ τῶν βασιλεῖ πρὸς τῶν ἐπὶ τῶν ἀπονδῶν ἀιαιρεῖα Ὁύσανδρον,

ἀλλὰ οἱ ὄντων πρὸς τὸ σώματος ἀγωνισαμένοις, καὶ νικήσαν-
 τας, ἔπειτα τὸ ἀδρα γὰρ εἶναι ἢ τῆς ἀντιθέτου ἢ καλὸν ἐστὶν αὐτῶν κεί-
 νων, ἢ τὸ φρατῆρον. αὐτὰ τὰ φρεσὺς τῶν λεγόντων, ὅρα
 Γαυσαίας μέγα μὲν ἔργον, ὑπερβολῆς μάχης τῆς Θη-
 βαίοις ἀπὸ κερατηχίας, ἐγὼ δὲ τῆς τειχῶν τὸ σῶμα τὸ Λυ-
 σάνδρου πρὸς πεπρωμένους, ὡς τε χαλεπὴν ἀπὸ ἀσπιδῶν καὶ νι-
 κῶσιν εἶναι τὴν αἰάρεσιν, ἐπεπέμψεν κήρυκα, καὶ ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῆς
 γαλαξίας δυνάμειν ὀπίσω. τὸ δὲ Λύσανδρον ἢ φρεσὶν κημίζον-
 τες ὑπερπύς ὄρεσις ἐγίνοντο τὸ Βοιωτίας, ἐν Φίλῃ καὶ συμμειχί-
 δι γῶρα τῆ Παιοπαίων κατέπεσαν. ἔτι δὲ μνημειὸν ἐστὶ, πα-
 ρεῖ τὸ ὄδον εἰς Χαϊρώναια ἐκ Δελφῶν πορθομένων. ἐν αὐτῶν
 δὴ τὸ φρατῆρα καὶ αὐλισαμένης, λέγει πινά τὸ Φωκέων ἐτέρω
 μὴ πρὸς αὐτὸν τὸ ἀγῶνα διηγέμενον, εἰπεῖν ὡς οἱ πολέμοι
 πρὸς αὐτοὺς αὐτοῖς τὸ Λυσάνδρου τὸ Ὀπλίτην ἢ δὴ δὲ ἐβέβη-
 κῆτος. γαυμάσατος δὲ, Σπαρτιάτην ἀδρα τὸ Λυσάνδρου
 « Φίλον ἔρεσται πῖνα λέγει τὸ Ὀπλίτην. ἔγδ εἰδέναι τούτουμα.
 « Καὶ μὲν ἐκεῖ γὰρ (φαίει) τῆς φρεσὶν ὑμῶν οἱ πολέμοι
 « κατέβηον. ὅ γδ πρὸς τὸ πόλιν ρεῖ, φρεσὶ Ὀπλίτην καλοῦσιν.
 « ἀκρῶσατος δὲ τὸ Σπαρτιάτην, ἐκδακρῶσαι, καὶ εἰπεῖν ὡς
 « ἀφελκτὸν ἐστὶν ἀνδρῶν τὸ περὸς μὲν. ἔγδ (ὡς εἰοικε)
 τῶν Λυσάνδρου δεδωμένος χρησιμὸς ἔτις ἔχων,

Ὀπλίτην κελῶδιον, φυλάττασαι σε κελῶδιον,
 Γῆς τε δρᾶσθαι ἢ ὄν δόλιον κατόπιθεν ἰόντα. ἱνὲς δὲ τὸν
 Ὀπλίτην ἔπειτα Ἀλιαρτίω ρεῖν λέγουσιν, ἀλλὰ πρὸς Κο-
 ρώνειαν χημάρρου εἶναι, τῶν Φιλιππῶν πρὸς αὐτὸν συμφερόμενον
 πρὸς τὸ πόλιν. ὃν πάλαι μὲν Ὀπλίτην, νῦν δὲ Ἰσομήδου
 πρὸς αὐτὸν εἶναι. ὃ δὲ ἀποκτείναν τὸν Λύσανδρον Ἀλιαρτίος
 αἰὲρ, οἶον Νεόχωρος, ἐπίσημον εἶχε τὸ ἀσπίδος δρᾶσθαι καὶ
 τῆς τοῦ σημεῖν ὄχρησιμὸς εἰσέζετο. λέγεται δὲ καὶ Θηβαίοις
 ὑπὸ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον ἐν Ἰσμιλίω γήμεσται
 χρησιμὸν, ἅμα τὴν τε πρὸς Δηλίω μάχην, καὶ τὴν πρὸς Ἀ-
 λιάρτην αὐτῶν ἐκείνης ὑστερον ἔπειτα καὶ τῶν Ἰσομήδου
 πρὸς αὐτὸν εἶναι. ἔγδ δὲ τοιοῦτος,

Ἐξαπὸν πεφύλαξο λύκου, καμάρου δοκεύω
 Καὶ λῶφον Ὀρχαλίδην, ὃν ἀλώπηξ ἔπειτα λείπει.
 τὸ μὲν οὖν πρὸς Δηλίον τόπον, ἔραται πρὸς εἶπε, καὶ ἔγδ ἢ
 Βοιωτία τῆ Ἀθηναίων οὐκ εἶναι τὸν Ὀρχαλίδην τὸ λῶφον, ὃν νῦν
 Ἀλώπεκον καλοῦσιν, ἐν τοῖς πρὸς τὸ Ἐλικῶνα μέρεσι τὸ Ἀ-
 λιάρτην κείμενον. τοιαύτης δὲ τῶν Λυσάνδρου τὸ τελευτήσας
 Ἰσομήδου, πρὸς αὐτὸν μὲν ἔτις ἦνεγκαν βαρέως οἱ Σπαρ-
 τῆται, ὡς τε τῶν βασιλείων πρὸς αὐτὸν θανάτου. ἔγδ
 ἔχων ὑπερπύς ἐκείνος, εἰς Τέγαι ἐφυγε, καὶ καὶ κατέβησεν
 ἰκέτης ἐν τῶν τελευτῶν τὸ Ἀθῆναις, καὶ γδ ἢ πείνα τὸ Λυσάνδρου
 τελευτήσας ἐκκαλυφθεῖσα, φανερωτέρην ἐποίησε τὴν ἀ-
 ρετιῶν, ἀπὸ χρημῶν πολλῶν καὶ δυνάμειος, θεραπείας τε πό-
 λεων καὶ βασιλείας τοιαύτης, μηδὲ μικρὸν ἐπιλαμφομένων
 τὸ οἶκον εἰς χρημῶν λόγον, ὡς ἰσορεῖ Θεόπομπος. ὃ μάλλον ἐ-
 παινοῦν πρὸς αὐτοῖς ἀπὸ τῆς ἢ φερόν. φερόν γδ ἢ δὲ ἢ ἐ-
 παίν. φερόν τὸ ὑστερον, Ἐφορὸς φησὶν ἀπὸ τῆς πνὸς συμ-
 μαχῆς ἐν Σπάρτη Ἰσομήδου, καὶ τὰ γράμματα δὲ ἀσκάφα-
 σται δεῖσται, ἀπὸ αὐτῶν κατέγειν ὁ Λύσανδρος, ἐλθεῖν ὅτι
 τὸ οἶκον τὸν Ἀγιάδων. ἀρῶντα τὸ βιβλίον ἐν ὃ γράμμα-
 τῶν ἔγδ ὁ πρὸς τῆς πολιτείας λόγος, ὡς φησὶ τῶν Εὐρυκωντί-
 δων καὶ Ἀγιάδων τῶν βασιλείων ἀφελόμενοι εἰς μέσον θεῖναι, καὶ ποιῆσται τῶν ἀρεσῶν ἐκ τῶν ἔργων,
 ὁρμήσται μὲν εἰς τοὺς πολίτας τὸν λόγον ὄξενεγκεῖν. καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν Λύσανδρον οἶος ὢν πολίτης ἀφελόμενος.

verum armis de corpore eius certaturos, victoresq;
 tum eum humaturos, victis vero honestum fore
 ibidem occumbere cum duce. Iactantibus ea se-
 nioribus, Pausanias praelio superare victores mo-
 do Thebanos arduum cernens esse, & corpus Ly-
 sandri prope murum confedissee, ut laboriose abla-
 turi illud vel victores essent, petitis per praconem
 induciis, retrò exercitū reduxit. Lylandrum abstu-
 lerunt, quem, ut primū finem superauerunt Bceo-
 tia, in pacato & socio agro Panopæorū sepultura
 affecere: vbi nunc quoq; monumentum eius ex-
 tat secus viam quæ Delphis Chæroneam fert. Ibi
 quum haberent Lacedæmonii statua, fama tenet
 Phocensem quendam alteri, qui non interfuerat,
 recensentem certamen, hostes dixisse in ipsos in-
 currisse quum Lyfander iam Hopliten transcen-
 disse. Quo stupente, Spartiatem quendam Lyfan-
 dri amicum, quemnam Hopliten diceret, rogasse.
 neque enim nosse se nomen. Atqui illic, inquit,
 primos ordines nostros conciderunt hostes. quip-
 pe riuum oppido propinquum vocant Hopliten.
 Spartiatem eo audito ad lacrymas effusum dixisse,
 Vt est homini fatum ineuitabile! Nempe sortes
 data Lylandro huiuscemodi fuere.

*Hopliten iubeo cautum vitare sonantem
 Terrigenumq;, dolo sequitur qui terga draconem.*
 Aliqui non Haliartum præterfluere Hopliten, sed
 prope Coroneam torrentē autumant esse, & cum
 Phliaro amne secundum oppidum coire, quem
 Hopliam olim, nunc appellant Isomantū. Qui Ly-
 sandrū interfecit ciuis Haliartius, Neochorus no-
 mine, in signe clypei draconem habuit, quod con-
 iectura erat nuntiari oraculo. Ferunt Thebanis
 quoq; sub bellum Peloponnesiacū oraculū Apol-
 linis Ismenii editū, quod, simul prælium ad Delion
 atq; hoc ad Haliartū commissum, quod illi successit
 anno trigesimo, prædixit. Id fuit Huiuscemodi,
*Instruis insidias latebris siquando luporum,
 Oram confinem, vacuum nec vulpibus unquam
 Orchalidem tumulum pariter vitare memento.*

Locum iuxta Delion oram confinem vocavit, vbi
 Bæotia & Atticæ est confiniū. Orchalidem tumu-
 lum, quem hodie nominant Alopecon, qui positus
 est in finibus Haliarti ad Heliconā vergentibus.
 Hunc Lyfandri exitū Spartiatæ recenti retulerunt
 ita grauter vt regē in capitis iudicium vocauerint:
 quod ille declinans, Tegeam iuit exulatum, atque
 illic in delubro Mineruæ supplex vitam transegit.
 Etenim detecta defuncti paupertas Lyfandri lau-
 dem reddidit eius illustriore: qui ex ingenti pecu-
 nia, potentia, vrbiū clientela, & regno tali rem fa-
 miliarē (quod ad argentum attinet) ne obolo qui-
 dem reddidit lautiorē, vt tradit Theopompus: cui
 celebranti eum credas magis quàm obtendenti. Vi-
 tuperant enim homines quàm cōmendant prom-
 ptius. Postea loci, ait Ephorus, quum disceptatio
 quædā sociorū Spartæ esset, & scripta, quæ apud se
 asseruauerat Lyfander, essent inspicienda, domum
 eius Agesilaū profectū. quem, vt codicem reperit,
 in quo descripta illa de repub. oratio erat, regnum
 Eurytiontidis & Agiadis eripiendum atq; in me-
 dio esse ponendū, legendosq; reges ex optimis, in-
 stituisse orationem in lucem pro concione profer-
 re, & Lyfandrū aperire qui ciuis in operto fuisset.

supra decem
 possidere qu
 inceps poss
 Sylla, non
 oleuit, in
 lone, vt
 ma fuit et
 se h
 tenentem
 sis u
 ris, nunc
 homines
 tiam non
 rumque &
 meruit ca
 tates suas
 tinuissent
 pocius, &
 ou, qui
 tate, ut
 prosperam
 cularia hab
 superiora
 tiorum, in
 inter vna
 drachmis
 Hæc de for
 poris eius
 eius g
 es, color
 tibus em
 tibus, v
 pium. E
 tunc vna
 p
 tibus in
 qm

Verum Locratidam prudentem virum & principem ephorum retinuisse Agesilaum, monuisseque ne refoderet Lyfandrum, sed oratione cum eo defoderet ita artificiose & astute concinnata. At Lyfandro tamen cum alios honores mortuo habuerunt, tum procis qui nuptias ambierant filiarum eius, mox inopia eius post vitæ exitum erumpente renuntiauerunt illis, multam dixerunt, quod eum quum arbitrarentur pecuniosum, coluissent, iustum & probum ex tenuitate compertum, repudiassent. Hinc fuisse Lacedæmone liquet calibatus serotinarumque & malarum nuptiarum multam. Ea persequerentur potissimum illos qui pro bonis & necessariis affinitatem cum opulentis iungebant. Habes quæ de Lyfandro comperimus, literis mandata.

A Λακροτίδαν δὲ, αἰδρα φρόνιμον, καὶ τότε παρρησίᾳ τῷ ἑφώρῳ, ὅτι λαβέσθαι τῶν Ἀγησιλάου, καὶ εἰπεῖν ὡς δεῖ μὴ ἀνορύττειν τὸν Λυσάνδρον, ἀλλὰ καὶ τὸ λόγον αὐτῶν συγκατορῦνται, οὕτω σωτεταγμένον πιθανῶς καὶ παρρησίᾳ. οὐ μὲν ἀλλὰ τὰς ἄλλας τιμὰς ἀπέδωσαν αὐτῶν τελευτήσαντι, καὶ τοῖς μνηστραμοῖς τῶν θυγατέρων, εἴτα μετὰ τὴν τελευτήν, τῶν Λυσάνδρου πένητος ὑπὲρ τὸν ἀπειραμοῖς, ἐξήμισαν, ὅτι πλοῖσιον μὲν νομίζοντες ἐπερῶπον, δίκαιον δὲ καὶ χρηστὸν ἐκ τῆς πενίας ὑπερβύοντες, ἐγκρατέλιπον. ἡ δὲ γὰρ (ὡς εἰσὶν) ἐν Σπάρτῃ, καὶ ἀγαμίου δίκη, καὶ ὀψιγαμίς, καὶ ἀγαμίου. ταῦτα δὲ ὑπὸ τῶν μάγιστρα, τοῖς ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν καὶ οἰκείων τοῖς πλοῖσιον κηδύουσι. τὰ μὲν οὖν περὶ Λυσάνδρον οὕτως ἰσορήσατο ἔχοντα.

P L V T A R C H I

S Y L L A

CORNELIUS Sylla, gentis patritiæ fuit. Ex maioribus eius Rufinum ad consulatum aiunt aspirasse, nobilioremque hoc honore fuisse inflatam infamiam. Nam conuictus est supra decem argenti cælati libras contra legem possidere. qua de causa est senatu motus. Huius deinceps posteri omnes humiles fuere. Atque ipse Sylla, non amplo innutritus patrimonio, vbi adoleuit, in conducto habitavit haud magna pensione, vt post, quod indignus tanta fortuna videretur, fuit ei exprobratum. Siquidem ad iactantem se & gloriantem ab expeditione Africana, fama tenet bonum & probum virum dixisse, Qui possis tu probus esse, qui quum nihil à patre acceperis, nunc possideas adeo multa? Quanquam enim homines iam morum integritatem & innocentiam non retinerent, sed deflexissent, deliciarumque & luxus caperentur admiratione, numeravit tamen hic iuxta infames eos qui facultates suas absumpissent, & qui paternam non retinissent paupertatem. Inde quum esset rerum potitus, & multos interimeret, quidam libertinus, qui dicebatur vnum proscripiorum occultare, atque ideo erat de saxo præcipitandus, improperavit Syllæ, quod diu vna in domo cœnularia habitassent, ac pendisset ipse mercedem superioris ædificii duo millia nummum sestertiorum, inferioris ille tria millia, vt interesset inter vtriusque fortunam mille nummum, qui drachmis Atticis valent ducentis quinquaginta. Hæc de fortunis Syllæ prioribus tradunt. Corporis eius reliqua in statuis visitur effigies. Oculos glaucos, qui perquam erant amari & truces, color faciei magis efferebat aspectu. Efflorescebat enim aspera rubedo albedine spatim interfusâ. vnde fertur nomen traxisse ex colore apposito. Et sannio quidam Athenis oblique hunc versum in eum iaculatus est. *Mora si spargas farina, talis extat forma Sylla.* His notis non alienum sit vti in illo quem ita perhibent dicacem

Π Λ Ο Υ Τ Α Ρ Χ Ο Υ

Σ Τ Λ Λ Α Σ

CΕΥΚΙΟΣ ὁ Κορήλιος Σύλλας, γένει μὲν ἡμῶν ἐκ πατερίων, οἷς ὑπατείας αὐτὸς εἴποι τῷ ἑφώρῳ ἀπορῶν αὐτῶν λέγεισι Ραφίον ὑπατεύσαντα καὶ τὸν τῆς πρῆξις ὑπερβύσαντα ἡμέρας τὴν ἀπείθειαν. ὑπερβύσαντα γὰρ ὑπερβύσαντα καὶ κεκτημένος ὑπερβύσαντα ἑξ ἑκαστοῦ μὴ δίδοντος ὅτι τῶν βελῆς δὲ ἐπέσει. οἱ δὲ μετ' ἐκείνου ἡδὴ ταπεινὰ παρῶντες διετέλεσαν αὐτὸς τε Σύλλας ἐκ ἀφρόνοις ἐβάρη τις παρῶν. ἡμῶν δὲ μὲν οἱ μὲν οἰκίον, ὅκει παρ' ἑτέροις, ἐνοίκιον ἔχοντα τελευτῶν, ὡς ὑπερβύσαντα ὁρῶντες, παρ' ἀξίας ὑπὸ τῆς δοκῶν. σεμνονομήσας μὲν γὰρ αὐτῶν, καὶ μεγαληγοροῦντι μὲν τῶν Λιβύη στρατείας, λέγειται τις εἰπεῖν τῷ καλεῖν τε καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν. Καὶ πῶς αὐτὸς οὐχ ἄλλο, ὅς, τῶν παρῶν σοι μηδὲν εἴκατα λιπόντος, πσαῦτα κεκτημένος, καὶ γὰρ ἐκ τῶν βίων ἐν ἡτέροις ὁρῶν καὶ κατὰ τοῖς μενόντων, ἀλλ' εἴκεκτικῶν καὶ τῶν ἀδεδεγμένων ὑπερβύσαντα καὶ πολυτελείας ζῆλον. εἰς ἴσον ὁμοῦς ὁρῶντες ἐπί τῶν τοῖς ὑπερβύσαντα εὐπορίας ἀπολέσαντας, καὶ τοῖς πένιαι παρῶν μὴ ἀφροσύνας. ὑπερβύσαντα δὲ ἡδὴ κεκοπῶντος αὐτῶν, καὶ πολλοῖς

E ἀποκτινύοντες, ἀπελευθερώσαντες ἀνδραποδοῦς, δοκῶν κρύπτειν εἰς τῶν παρῶν καμμένων, καὶ κατακρημνίζεσθαι ἀφ' ἑαυτῶν μέλλων, ὡς εἰδὼς τὸν Σύλλαν, ὅτι πολὺν χρόνον ἐν μιᾷ σωοικίᾳ σιωδητῶντο, φέροντες ἐνοίκιον, αὐτὸς μὲν τῶν ἀνω, δις χιλίους νομίμους, ἐκεῖνος δὲ τῶν ὑποκάτω, τρις χιλίους. ὡς τε τῆς τύχης αὐτῶν ὁ μεταξὺ χιλίους νομίμους εἶναι, οὐ πενήτην καὶ ἀφροσύνας δραχμας Ἀθηναίως διύσαντα. ταῦτα μὲν οὖν ἰσορῶσι περὶ τῆς παλαιᾶς τῆς Σύλλας τύχης. ἔτι δὲ σῶμα αὐτῶν ὁ μὲν ἄλλο εἶδος ὅτι τῶν ἀνδραποδῶν φαίνεται, τῶν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητι δεινῶς καὶ πικρῶν καὶ ἀκρατον οὔσαν, ἢ ἡρόα τῶν παρῶν φοβερωτέραν ἐποίησεν παρῶν. ἔτι δὲ γὰρ ἐρύθημα βαρὺ, καὶ ἀπορῶντα καταμεινυμένον τῆς λελύθητι. παρῶν ὁ καὶ τοῦτομα λέγεισι ἡμέρας, τῶν ἡρόας ὑπερβύσαντα καὶ τῶν Ἀθηνῶν γαφουρῶν ἐπέσκωψέ τις, εἰς τῶν τοῖς παρῶν, Συκαμίον ἐστὶ ὁ Σύλλας ἀλ-

φίτω πεπασμένον τοῖς δὲ τοιούτοις τῶν τεκμηρίων ἐκ ἀποπῶν ἐστὶ χροῖαται περὶ ἀνδρῶν, ὃν οὕτω φιλοκαμίονα